

Het vervalste Evangelie t.o.v. het ware Evangelie De “*nieuwe theologie*” in Gods laatste gemeente

VOORWOORD;

Als wij oprechte kinderen van God zijn, zal God ons Zijn Heilige waarheden toevertrouwen. (2 Kor. 4:7) wanneer we daar goed bij stil staan, zouden we veel meer kunnen en mogen verstaan. Dan komt de vraag ook direct bij ons op, waarom er zo velen zijn die deze geheiligde waarheden niet meer kunnen verstaan. Want juist in deze tijd zien we dat velen in Gods laatste gemeente der Zevende-Dags Adventisten (Laodicea is de Bijbelse naam) niet meer het verschil weten tussen het ware- en het vervalste Evangelie. Hier kunnen we veel over suggereren, maar de kern is dat mensen niet meer los kunnen komen van de wereldse begeerten of hun zelfzuchtige ideeën en plannen (1 Joh 2:15-20 lees dit eerst!) en dan heeft men een probleem met God en kan men, maar nog erger, mag men niet meer Gods Heilsplannen inzien! (Mattheus 7:6-29 lees dit eerst!)

Onze geliefde God en HEERE geeft het allemaal zo duidelijk aan in Zijn onfeilbaar Woord, maar verstaan we dit nog wel! Dat is de vraag die we onszelf moeten stellen, of willen we het niet meer verstaan? Of zijn we bijna allen verduisterd? Als dit laatste zo is, dan krijgen we het ook niet meer, zo spreekt de HEERE Heere! Vaak denken we bij deze laatste Bijbeltekst dat dit alleen maar voor de ongelovigen bedoeld is, maar deze tekst geldt juist ook voor Gods volk, aan wie de Heiland persoonlijk is geopenbaard in 1840-1844 tijdens de Middernachtelijke roep, dit kunnen we terug vinden in Openbaring 10.

Aan Zijn laatste gemeente is heel veel Licht geschonken, omdat zij deze geheiligde waarheden zouden moeten uitdragen in de tijd van het einde van deze wereld geschiedenis! Het is beangstigend dat Gods laatste gemeente naar het Licht zal worden geoordeeld, omdat wat wij als ZDA hadden kunnen bezitten, maar om wat voor reden dan ook, hebben afgeslagen want we weten het allemaal op onze manier wel. Hier denkt de HEERE Jezus toch heel anders over! (Johannes 9:39-41 lees ook dit weer eerst!)

Vervolgens kunnen we begrijpen dat alleen zij die er naar jagen (1 Kor. 14:1) de verborgenheden in de profetieën kunnen verstaan. En dat is niet alleen zo met de profetieën maar ook met de Evangelieën (Profetieën tekst is; 2 Tess. 2:7 en voor het Evangelie is de tekst; 1 Tim 3:16)

Wanneer we dat allemaal beter zouden inzien, dan willen we er toch ook alles aan doen om juist die vervalsingen te ontdekken, waardoor we niet meer misleid kunnen worden in het ware Evangelie?

Daarom zult u in vrijwel alle presentaties van ZIJN Boodschap telkens weer op deze vervalsingen worden gewezen t.o.v. de waarheden uit Gods Woord, zowel in de profetieën als in het Evangelie, want hierdoor kunnen we de valstrikken van satan overwinnen en voorkomen.

Daarbij in ogenschouw genomen dat het juist om Gods laatste overblijfsel “Zijn volk” gaat welke is aangewezen door God om de gehele wereld te verlichten met deze geweldige waarheden, zowel in de profetieën als in het Evangelie! (Opb. 14:6-13) Als u deze mening ook bent toegedaan en alleen “Al de waarheid” weten wilt omdat u daarmee God eerbiedigt en eert dan zult dit artikel (wat als een soort samenvatting voor de presentaties van ZIJN Boodschap bedoeld is) met blijdschap lezen.

Maar waarom heeft de duivel juist in Gods laatste gemeente deze verkeerde leerstellingen (vervalsingen) ingebracht? Dat is nu juist om te voorkomen dat hij, satan, zelf nog een uitsteltijd, (uitstel van executie) kan in brengen om de mogelijkheid te hebben om minder zonden van Gods kinderen in het millenium (de 1000 jaar) te hoeven dragen. Want zoals u weet worden alle zonden, van Gods geheiligde oprechte kinderen op satan gelegd in het millennium (de weggaande bok wordt de woestijn in gestuurd Lev. 16:21-22)

Na het lezen van dit artikel en het zien van de presentaties van ZIJN Boodschap zult u zelf kunnen concluderen dat God wel heel erg genadig en lankmoedig is, om het zover te laten komen. Wanneer wij het bijna niet meer kunnen aanzien wat er zoal in Gods laatste gemeente der ZDA wordt verkondigd, hoeveel verdriet moet onze geliefde HEERE Jezus hier dan wel niet van hebben? En toch zal Hij het werk voleindigen met Zijn laatste gemeente der Zevendags Adventisten, om Gods oprechte kinderen, welke uit Babylon geroepen moeten worden, bijeen te brengen. **En let wel; met een onvervalst Evangelie en met een onvervalste profetie.**

Wat een majestueuze uitstorting van Gods kracht zal dat zijn. Hier kunt u deelgenoot van worden wanneer u echt op de hoogte bent met Gods onfeilbaar Woord en de vervalsingen welke in Babylon zijn, maar die de afgelopen jaren (decennia) ook al in Gods laatste gemeente zijn binnen geslopen.

Wij hopen en bidden dat God u zal leiden in “Al de waarheid” (Joh. 16:13) want door het onderzoeken van Gods Woord onder gebed zult u absoluut goed onderscheid kunnen maken tussen het ware en het vervalste. En wij benadrukken, dat dit absoluut nodig is om Gods oprechte kinderen uit Babylon te kunnen roepen.

Dit artikel is geschreven door Russel en Collin Standish en is mede bedoeld als ondersteuning bij de presentaties van ZIJN Boodschap als een soort samenvatting aangaande een aantal vervalsingen in de menswording van Christus en het leiden van een geheiligd leven door de kracht van God en nog veel meer. Maar ook dat er meerdere getuigen gehoord zijn aangaande deze vervalsingen binnen Gods laatste gemeente der ZevendeDags Advensisten.

Wij hopen u hiermee te hebben ingelicht en ondersteund bij de presentaties en in de voorbereiding om “de luide roep” naar Gods welbehagen te brengen. Nog een advies; blijf altijd liefdevol ten opzichte van de dwalenden, want het is een voorrecht om Gods waarheid te mogen verstaan! Denk aan de manier hoe onze geliefde HEERE Jezus de dwalenden benaderde, met welk een geduld en liefde! Ook wij moeten op Jezus’ manier te werk gaan willen we aangesteld worden om de luide roep met grote kracht te brengen.

Wij wensen u Gods onmisbare zegen in het onderzoeken van Zijn onfeilbaar Woord (1 Kor. 2:10 en 1 Tess. 5:16-24)

De medewerkers van ZIJN Boodschap

INHOUDSOPGAVE

1. De Rooms katholieke wortels van de “nieuwe theologie”
2. De historische wortels van de “nieuwe theologie”
3. Omgaan met de “nieuwe theologie”
4. De “nieuwe theologie” en het wetticisme
5. De “nieuwe theologie” en de menselijke natuur van Christus
6. De “nieuwe theologie” en de natuur van de mens
7. De “nieuwe theologie” en de waarheid over de zonde
8. De “nieuwe theologie” en de heiligdomsleer
9. De “nieuwe theologie” en de Geest der Profetie
10. Confrontatie met de “nieuwe theologie”

1. De Rooms katholieke wortels van de “nieuwe theologie”

Een eenvoudig geval van vanzelfsprekende vooruitgang

De term “nieuwe theologie” kwam in gebruik in de jaren rond 1970, toen zich een aantal bekende Zevende-dags Adventisten presenteerden, die een leer verkondigden die velen een mooie, nieuwe, christocentrische benaderingswijze toescheen. Deze leer sprak velen aan die waren vastgelopen in wetticisme of die onzeker waren over hun relatie met onze Heer.

Deze mensen zagen hoe die leer Christus als middelpunt had en zij voelden dat zij nu een zekerheid hadden, die onafhankelijk was van enig werk dat zij konden doen. Anderen zagen de nieuwe leer als een mogelijkheid om te ontsnappen aan de leerstellingen die hen in hun Adventistische opvoeding (of opleiding) was bijgebracht. Het eindresultaat van een en ander is echter gebleken: vele duizenden verlieten de Adventkerk, terwijl nog meer Adventisten zijn weggezonden in een Laodiceese zelfgenoegzaamheid. Weer anderen hebben gemeend dat hun nieuw verworven vrijheid hen toestond om: (gematigd) gebruik te maken van alcohol; juwelen te dragen; kleurige cosmetica te gebruiken; de Sabbat te zien als een dag die grotendeels bestemd is voor plezierige activiteiten; de speciale dienst van Jezus Christus in het hemels heiligdom te ontkennen.

De boodschap van de “nieuwe theologie” wordt gebracht als een mooie uitbreiding van de Reformatorische theologie, in het bijzonder als een geweldige stap voorwaarts op basis van wat Maarten Luther leerde. Bijna niemand die deze leer hoort, ziet de bedrieglijke erfenis van het Rooms-katholicisme die daarin verborgen zit, ontworpen om mannen en vrouwen in slaap te sussen in een gevoel van zekerheid en hen zo bij elkaar te binden voor de dag van vernietiging aan het eind van de 1000 jaar.

In 1978 had mijn broer Colin een gesprek met Dr. Desmond Ford, wellicht de meest bekende voorvechter van wat nu de “nieuwe theologie” wordt genoemd. Hij had, samen met anderen, aangetoond dat de Adventboodschap katholiek en Rooms was. Colin zei: “Het is niet eerlijk dat jij de Adventboodschap Rooms en katholiek noemt.” Haast dankbaar antwoordde hij: “Colin, misschien heb je wel gelijk. Ik moet zulke dingen niet beweren.” Maar Colin antwoordde: “Des, dat is niet wat ik bedoel. Jij weet en ik weet, maar praktisch niemand die jou hoort spreken weet, dat wat jij leert onvervalst Augustiniaans katholicisme is”. De stilte die daarop volgde toonde aan dat hij zich daar wel van bewust was.

In de vierde eeuw na Christus werd de Christelijke kerk beroerd door theologische verwarring. Bijna iedere wind van leer die maar verkondigd kon worden was er te vinden. Men begon concilies te houden in een wanhopige en ijdele poging om vast te stellen wat orthodox was. De kerk begon zich te ontwikkelen tot maatstaf van het geloof in plaats van het Woord van God, en de besluiten van de concilies leidden de kerk bijna zonder uitzondering steeds verder weg van het eenvoudige evangelie van Jezus Christus.

Uit dit theologische milieu stond een man op die een reus zou worden in het formuleren van theologische dogma's. Zelfs vandaag de dag ligt zijn schaduw nog over het Christendom en droevig genoeg heeft men toegelaten dat zijn dwalingen vele boeken van de kerk der Zevende-dags Adventisten verduisteren.

Augustinus werd geboren in 354 in Noord Afrika. Zijn moeder was een christin, maar zijn vader was een manicheïst. Het manicheïsme werd gesticht in de derde eeuw na Christus door Mani, op basis van de oude Perzische religie van Zoroaster.

Dit religieus systeem was volkomen dualistisch. In het bijzonder werd de nadruk gelegd op het dualisme van licht (het goede) en duisternis (het kwade).

Maar Augustinus was niet in staat om al de heidense denkwijzen die hij in zijn jeugd had opgedaan van zich af te zetten. Daarom werd zijn theologisch begrip van het heilige Woord ernstig beïnvloed door de opleiding die hij in zijn jeugd had ontvangen. Toch zouden zijn theologische gedachten de opleiding van de kerkleiders beheersen, tenminste tot de tijd van Thomas van Aquino, in de dertiende eeuw. Vele van de grote theologische dwalingen van de Rooms-katholieke kerk zijn ingegeven door Augustinus of het resultaat van het werk van de opvolgende theologen, die probeerden een samenhangende theologie te formuleren op basis van de ketterijen van Augustinus.

Begaafd met inzicht onder inspiratie begreep Ellen White dit soort toestanden:

“Mensen vallen in dwaling doordat ze beginnen met verkeerde vooronderstellingen, en dan slepen ze van alles aan om te bewijzen dat hun dwaling waar is. In sommige gevallen hebben de beginprincipes een zekere mate van waarheid in zich, verweven met dwaling (zoals alle heidense godsdiensten); maar dat leidt tot geen enkel goed handelen; en in hun pogen om hun principes te rechtvaardigen, nemen ze de boodschap van satan aan als de hunne.”

Testimonies, deel 7, p.181.

In een gelijksoortig getuigenis voegt zij daaraan toe:

“Zij werpen zich op als mannen op wiens oordeel men kan bouwen en zij zijn doorgestaan voor vertegenwoordigers van God. Dit zijn valse goden.”

Testimonies to Ministers, p.364.

In alle eerlijkheid moet gezegd worden dat de Rooms-katholieke theologen een zeer samenhangende en logische theologie hebben opgebouwd, maar die werd gegrond op verkeerde grondstellingen; grondstellingen die zich niet verdragen met het Woord van God.

Met deze heidense geestesinstellingen kon Augustinus het punt van de vrije wil niet begrijpen. Hij zag God als absoluut en alles onder controle hebbende. God zien als Iemand, die aan de mens de vrije keuze laat, was voor Augustinus niet mogelijk. Toch blijkt uit de Bijbel duidelijk, dat sommigen zullen worden gered en sommigen verloren zullen gaan. Vandaar de invoering van de leerstelling van de predestinatie, voorbeschikking of voorbestemming.

(Alle belangrijke heidense godsdiensten zoals Hindoeïsme, het Taoïsme, het Shintoïsme en het Zoroastrisme zijn gebaseerd op het evenwicht van wat wordt genoemd de polariserende tegenstellingen zoals heet en koud, man en vrouw, goed en slecht, hoog en laag. De Chinezen kenden 200 van deze tegenstellingen. Dit evenwicht leidde ertoe dat de heidenen goede en slechte goden hadden, mannelijke en vrouwelijke goden en mannelijke en vrouwelijke priesters. Augustinus werd opgevoed in dit heidense geloof. Eerst na zijn twintigste jaar ging hij naar Italië. Daar studeerde hij in Milaan onder Ambrosius en nam het christendom aan.)

Toen hij tijdens zijn leven daar hevig op werd aangevallen betoogde Augustinus: “Het is een wonder van Gods genade dat iemand van ons gered kan worden. Waarom zouden wij dan, als dwalende menselijke wezens, de rechtvaardigheid van God in twijfel trekken omdat Hij van tevoren heeft beschikt dat sommigen eeuwig behouden zullen worden en anderen eeuwig verdoemd?” Deze redenering leidde onmiddellijk naar het concept ‘eens gered-altijd gered’. Omdat God absoluut en onveranderlijk is kunnen zij, die voorbestemd zijn om behouden te worden nooit verloren gaan. Zij, die voorbestemd zijn voor de eeuwige vernietiging kunnen nooit gered worden. Uiteraard

gaf deze veronderstelling een dodelijke zekerheid aan hen, die geloofden dat zij gered waren.

Aan de andere kant leidde dit ook tot vraagtekens met betrekking tot het verspreiden van het Evangelie. Waarom de boodschap verkondigen? Waartoe evangeliseren? Waarom bekeerlingen maken? Het antwoord – wellicht bevredigend voor menigeen – was eenvoudigweg dat de Bijbel dat voorschrijft. Het is dan ook duidelijk dat de relatie van de mens tot God losstaat van het gered zijn, een bijkomende zaak. Zo'n dogma gaf al spoedig een basis voor de 'zondig en leef' theologie. Overwinning over de zonde was al gauw van geen enkele betekenis voor het wel of niet behouden worden. Augustinus betoogde met klem, dat het niet mogelijk was om de zonde te overwinnen, zelfs niet in de kracht van Christus.

Hij maakte het concept van de erfzonde populair: de mens draagt niet alleen de schuld voor zijn eigen zonde, maar, nog belangrijker, van de oerzonde van Adam. Zonde is in die opvatting een staat van het zijn, niet afhankelijk van het handelen van de mens, maar daaruit blijkend. Aanvankelijk zei hij dat seksualiteit de originele zonde was. Hij had zelf een onwettig kind het geen hem sterkte in zijn langdurige gevecht tegen seksuele verlangens. Later breidde hij het concept van de originele zonde uit tot andere terreinen.

Op basis van dit concept zag hij de mens uit Romeinen 7:14-24 als een totaal bekeerd mens. In de bestaande kerkliteratuur is Augustinus inderdaad de eerste die zo'n concept naar voren heeft gebracht. Maar dit geloof creëert een dilemma wanneer men denkt aan de vleesgeworden Christus. Als wij zondaars zouden zijn, alleen maar omdat wij geboren zijn, wat dan met Christus? Het is natuurlijk niet te accepteren dat 'het heilige', dat werd geboren uit Maria, ooit zou kunnen worden beschreven als zondig. Daarom moest men wel verklaren dat Christus een totaal andere natuur had dan de mens. Doordat werd gesteld dat Christus de natuur had van een ongevallen menselijk wezen, kwam de Rooms-katholieke kerk tot het dogma van de onbevleete ontvangenis, dat overigens pas in de negentiende eeuw werd geaccepteerd.

Maar nu kwam een ander dilemma om de hoek kijken. Christus was daardoor heel ver van de mens verwijderd. Het was moeilijk om te begrijpen hoe Hij onze Middelaar zou kunnen zijn als Hij niet was verzocht zoals wij verzocht en beproefd worden. Evenmin kon worden verwacht dat wij, zelfs in Zijn kracht, de zonde zouden kunnen overwinnen: wij hebben een natuur die totaal verschilt van de Zijne. Van de mens kan dus niet verwacht worden dat hij een blijvende overwinning over de zonde kan behalen zoals Jezus toen Hij op aarde was.

Jezus kwam steeds verder van de mens af te staan en dus moest de kerk andere middelaars dan Jezus naar voren schuiven. Maria, de moeder van Jezus, werd tot middelaar verheven. De heiligen van de kerk, die voortdurend in aantal toenamen, werden middelaars. De priesters, die dikwijls in alle opzichten net zo verslaafd aan de zonde bleken als hun parochianen, kregen de rol van middelaar tussen God en de mensen.

Stap voor stap gleed de kerk verder af in de heidense ideeën en moest door logische redeneringen dwaling op dwaling stapelen om de valse leerstellingen van Augustinus waar te maken. Spoedig werd duidelijk, dat de erfzonde de mens zou afsnijden van het eeuwige leven. Wat moest men met dit dilemma aan? Sommigen van de kerkvaders hadden een antwoord: door de doop. Onmiddellijk kwam de vraag wat dan zou gebeuren met degenen die niet gedoopt waren. Het antwoord was een angstwekkende, eeuwig brandende hel. Het is moeilijk voor te stellen wat een slag een dergelijke gedachte moet zijn voor ouders wiens kinderen in die tijd veelvuldig

stierven als vliegen, door de vele besmettelijke ziekten – ongedoopt! Het is onmogelijk om ons het leed in te denken van die generatie serieuze Christelijke ouders bij de gedachten dat hun kinderen moesten lijden in eeuwige martelingen.

De kerk moest daar gauw iets aan doen, en zo werd ‘het voorgeborchte’ uitgevonden. Dat was beslist niet de hemel, maar het was ook niet de hel; een plek daar tussenin. Maar de ouders waren nog niet gerustgesteld: zij zouden hun kleintjes nooit weerzien! Dus werd het instituut van de kinderdoop deel van de katholieke dogmatiek. Er zijn veel gevallen bekend dat priesters water sprenkelden over de buik van vrouwen die stervende waren tijdens het baren van hun kind met de vertrouwenwekkende verklaring, dat nu zowel moeder als kind naar de hemel zouden gaan.

Ofschoon enkele van Augustinus’ leerlingen iets waren afgezwakt door de theologen van de middeleeuwen zoals Aquinas en Abelard, waren de meeste van zijn ideeën nog steeds springlevend in de katholieke theologie ten tijde van de hervorming. Het is belangrijk dat wij inzien, dat Luther veel meer reageerde tegen de excessen van Rome, zoals het verkopen van aflaten op de markt door de monnik Tetzl, in een poging om geld binnen te krijgen voor het afbouwen van de Sint Pieter, dan dat hij inging tegen het merendeel van de leerstellingen van de katholieke kerk. Hij heeft wel de mooiste boodschap in de Schrift ontdekt:

“de rechtvaardige zal uit het geloof leven.”

Habakuk 2:4; Romeinen 1:17.

Luther was opgeleid in het Augustijner klooster in Erfurt. In zijn eigen geschriften zegt hij dat hij de werken van Augustinus telkens weer had ‘ingedronken’ voordat hij ook maar zijn oog had laten vallen op de heilige Schrift. En zo komt het dat Luther wel in staat was om alle ketterijen die na Augustinus waren opgekomen te laten vallen, maar hij nagenoeg alle dwalingen van Augustinus zelf heeft gehandhaafd. Bijvoorbeeld: Luther geloofde in predestinatie of voorbeschikking. Hij geloofde dat Jezus Christus de natuur van de ongevallen mens had. Hij geloofde niet in de mogelijkheid voor de Christen om blijvend gehoorzaam te zijn aan de wet van God. Hij aanvaardde de kinderdoop, en zo kunnen wij nog een tijd doorgaan.

Zo bleven in de protestantse hervormingbeweging veel van de dwalingen van het katholicisme gehandhaafd. Veel van deze leerstellingen gingen in het protestantisme zelf een grotere rol spelen dan in de katholieke kerk. Sommigen zullen zich afvragen waarom dan de Lutherse kerk in het algemeen de leer van de predestinatie niet aanhangt. Het antwoord is eenvoudig: na Luthers dood leidde Melancton de Lutherse kerk weg van die leer van de voorbeschikking. Echter, Johannes Calvijn, de Zwitserse hervormer, beïnvloedde de Nederlandse Gereformeerde kerk en door Johan Knox de presbyteraanse kerk van Schotland en bracht hen ertoe om die leer aan te nemen.

Vandaag de dag kan veel worden teruggevonden, niet alleen in bovengenoemde kerken, maar ook in veel van de fundamentele evangelische kerken, de baptisten inbegrepen. Het is dit soort theologie dat in deze dagen zo dringend aan de deur van de Adventkerk klopt. Het is een tragische zaak, dat vele duizenden, zowel predikanten als leken, die deur wijd open hebben gezet en deze geniepige katholieke invasie hebben geaccepteerd.

Het wordt al heel snel duidelijk dat de zogenaamde “nieuwe theologie” niets anders is dan ketterij uit de oudheid. Het is bijna zeker dat heden ten dage maar een minderheid van de Zevende-dags Adventisten recht staat voor de duidelijke principes van de waarheid, die God in Zijn Woord heeft vervat. De meerderheid heeft of allerlei

gradaties van Augustiniaans katholicisme aanvaard, of is in verwarring gebracht doordat zij zich niet bewust zijn van deze gevaarlijke ketterij. Slechts een dagelijks, door de Geest geleid onderzoek van het Woord van God zal Gods volk kunnen wegleiden van de dodelijke dwaalleer van Augustinus.

2. De historische wortels van de “nieuwe theologie”

Een onderzoek naar de bron van de vergissing

Vele Zevende-dags Adventisten geloven dat de “nieuwe theologie” een verschijnsel is van de zeventiger jaren. Maar zij, die de geschiedenis van het Adventisme bestuderen hebben ontdekt, dat zij stamt uit de begindagen van de Kerk der ZDA. Kort na 1844 ontstonden er diverse fanatismen en afwijkende standpunten. Alleen een wonder van God heeft dat handjevol gelovigen kunnen leiden uit de verschrikkelijke scheuringen van de jaren 1840-1850. Van degenen, die de grote teleurstelling van 1844 hadden meegemaakt waren slechts weinigen (50) bereid om ernstige studies te doen om te ontdekken welke fouten William Miller had gemaakt bij zijn uitleg van de profetie van de 2300 avonden en morgens uit Daniël 8. De meesten keerden terug naar de steriliteit van hun vroegere kerken. Er waren er zelfs die het christendom volledig de rug toekeerden. Anderen vormden de christelijke Adventkerk, een kleine groep christenen die nu nog bestaat. Ze staan zondagsheiliging voor en hebben verder geen evangelische zeggingskracht. Hen, die de waarheden van de heiligdomsleer bestudeerden werd het duidelijk dat de reiniging van het Heiligdom niet sloeg op de vernietiging van de aarde door vuur, maar op de aanvang van Christus’ dienst in het tweede gedeelte van het hemelse Heiligdom. Al spoedig was de kleine groep, die de 2300 dagen-profetie correct uitlegde verbonden in het begrip dat de dood een slaap was. Zij accepteerden de hen geopenbaarde waarheid over de Sabbat en de relatie tussen de wet van God en het Evangelie.

Later accepteerden zij geopenbaarde waarheden die van belang waren voor de gezondheid en de opvoeding van de mens. Toch waren er scheuringen. Al in de jaren rond 1850 ontstond een kerk die nu bekend staat onder de naam “Kerk van Gods Zevende Dag”. Deze baseerde haar relatie met Gods volk alleen op de profetische gaven van Ellen White. Ook deze kerk bestaat vandaag de dag nog als een kleine kerk.

Er was nog meer strijd ten tijde van de organisatie van het kerkgenootschap van de Zevende-dags Adventisten in 1863. Maar ondanks al die incidenten bracht God door Zijn wonderwerk Zijn volk bijeen. Toch waren er verschillen. De discussie over de goddelijkheid van Jezus Christus leidden tot heftige en verhitte betogen. De onenigheid over de vraag welke wet werd bedoeld in het boek Galaten vulde menig theologisch debat. Ook over de vraag of het Ottomaanse rijk of het pausdom werd bedoeld met de koning van het Noorden werd hevig gediscussieerd. Verdeeldheid heerste over de vraag of Daniël 8:11 betrekking heeft op het heidense Rome of het pauselijke Rome. Maar ondanks deze vaak verhitte discussies en geschillen heeft de Heere een sterk en doelgerichte kerk in het leven geroepen, verenigt op de fundamenten, die worden gevormd door de pilaren van het Zevende-dags Adventisme.

Toch was die eenheid niet vrij van een voortdurende bedreiging van binnenuit. De “nieuwe theologie” had zijn tegenhanger in de afval van één van de meest bekwame sprekers en leiders uit de vroege jaren van de kerk der ZDA, Dudley M. Canright. Ondanks het feit dat James- en Ellen White zeer op hem gesteld waren was zijn toewijding aan de boodschap van een heen en weer golvende aard. Rond 1880 was hij geheel afgefallen om nooit weer de weg van het licht op te zoeken. Hij werd één van de felste tegenstanders van de Kerk der Zevende Dags Adventisten. Hij schreef herhaaldelijk tegen de heiligdomsleer en nam een aantal Augustiniaanse principes op in zijn theologie. Zelfs heden ten dage zijn zijn boeken tegen de Adventwaarheden

aanbevolen lectuur voor de seminaristen van veel theologische opleidingsinstituten in de wereld.

Rond de eeuwwisseling gingen anderen de eenheid van ons geloof bedreigen. Onder hen trad op de voorgrond Albion F. Ballenger. Ballenger was als zendeling naar Groot-Brittannië geweest, maar toen hij in 1905 terugkwam in de Verenigde Staten keerde hij zich sterk tegen de heiligdomsleer en bracht een Evangelieboodschap die alleen gebaseerd was op rechtvaardigmaking. Hij was zonder twijfel een voorloper van de ketterij die de gemeente der Zevende Dags Adventisten vandaag de dag zo ernstig in verdeeldheid brengt.

Een tijdgenoot van Ballenger, Louis R. Conradi, werd één van de meest invloedrijke vroege voorvechters van de “nieuwe theologie” binnen de Adventkerk. Conradi, een jonge Duitser die in de VS woonde, nam het Adventistische geloof aan in de jaren rond 1870. Er zijn echter bewijzen voor dat hij zijn vertrouwen in de Geest der Profetie verloor tengevolge van Ellen White's steun aan de boodschappen van Waggoner en Jones op de conferentie van Minneapolis in 1888. Daarna had hij voortdurend kritiek op de Geest der Profetie en ofschoon hij vergaande verantwoordelijkheden op zich nam in leidende functies in de kerk heeft hij zich nooit geheel gesteld achter de waarheden die de kerk belijdt.

Een tijdlang is Conradi zendeling geweest in de grote Duitse gemeenschappen in de Oekraïne in Rusland. Later werd hij benoemd tot president van de Europese divisie, in welke hij eigenmachtig de boodschappen van de Geest der Profetie tegenwerkte en onderdrukte. Hij weigerde de geschriften van de Geest der Profetie in het Duits te vertalen en hij is waarschijnlijk meer dan wie ook verantwoordelijk voor de onverschillige en negatieve houding van vele Europese Zevende Dags Adventisten ten opzichte van de Geest der Profetie. Hij geloofde niet in de heiligdomsleer. Hij geloofde niet in het overwinnen van de zonde. Hij geloofde in een ‘rechtvaardigmaking alleen’ theologie.

Het was Conradi, die tijdens de Eerste Wereldoorlog vele leden van onze kerk in Europa bewoog om in militaire dienst te gaan, en daardoor de aanzet gaf tot de afscheiding van de Reformbeweging. Toen zijn invloed in Europa tot steeds meer vraagtekens leidde werd hij in 1920 teruggeroepen naar de Generale Conferentie en benoemd tot veldsecretaris, maar in die functie gaf hij zo duidelijk blijk van zijn theologische opvattingen dat hij tijdens het bewind van Generale Conferentiepresident William Spicer uit de Generale Conferentie werd gezet; op 76-jarige leeftijd trad hij uit de kerk der Zevende Dags Adventisten en werd predikant bij de Zevende Dags Baptisten.

In deze jaren had Conradi echter veel rondgereisd. Hij had getracht om vele van de voortreffelijke leiders te beïnvloeden om hem in zijn afval te volgen. Bij gelegenheid heeft wijlen broeder Roy Alan Anderson, eens secretaris van de Generale Conferentie Ministerial Association, aan mijn broer Colin verteld dat, toen hij evangelist in Engeland was in de jaren rond 1930, Conradi had getracht om hem te overreden om mee te doen in zijn afvalligheid. In de twintiger jaren had Conradi met succes een andere Australiër beïnvloed, Pastor William W. Fletcher, de toenmalige voorzitter van de Zuid-Azië divisie.

Toen hij naar Australië terugging werd Fletcher voorzitter van het Bijbeldepartement van wat nu het Avondale College heet. Daar begon hij een “nieuwe theologie” te onderwijzen, die heel weinig verschilde van die welke een kleine vijftig jaar later door Dr. Desmond Ford werd onderwezen. Daardoor verontrust zond de toenmalige president van de Australisch-Aziatische Interunie Conferentie, pastor Charles H.

Watson, hem naar de Generale Conferentie waar hij twee weken lang gesprekken voerde met een groep leiders waaronder de president van de Generale Conferentie, W.A. Spicer. Deze discussie bleek zonder effect en pastor Fletcher werd uit zijn kerkelijke functies gezet.

Volgens een rapport uit de eerste hand van Dr. Athol Piper zaten Fletchers bureauladen vol met literatuur van de 'Plymouth Bretheren'. Dr. Piper is de zoon van wijlen pastor Albert Piper die de moeilijke taak kreeg om op tijdelijke basis de functie van Fletcher in Australië over te nemen. De kerk van de Plymouth Bretheren leert veel wat overeenstemt met de "nieuwe theologie".

Een paar jaar geleden had Colin de gelegenheid om W.W. Fletchers boek, dat hij na zijn afval had geschreven, getiteld 'De reden van mijn geloof' te lezen. De overeenkomst tussen zijn theologie en die van Desmond Ford was treffend en kon niemand ontgaan. Zoals verwacht kan worden eindigde de invloed van Fletcher niet met deze afvalligheid. In de jaren rond 1950 werd die invloed weer merkbaar. In die jaren werden een aantal van onze tijdgenoten beïnvloed door een prominente conferentiepresident, Pastor Robert Greive, die president was geweest van de Zuid Queensland Conferentie en in die tijd president was van de Noord Nieuw Zeeland Conferentie. Sommigen van hen behoorden tot de meest briljante studenten van Avondale College in het begin van de vijftiger jaren. Samen verlieten zij de Adventkerk en namen verschillende principes aan uit de theologie van Augustinus.

Het zou niet eerlijk zijn om de afval van Desmond Ford geheel te wijten aan deze voorafgaande dwaalleringen, maar men kan niet in twijfel trekken dat zij een rol van betekenis hebben gespeeld. Evenzo kunnen we niet om het feit heen, dat sommige van de ketterijen van Augustinus werden onderwezen in ons seminarie, dat toen gevestigd was in Washington DC. Bijvoorbeeld: al in 1947 werd van tenminste één leraar gemeld dat hij leerde dat Christus een niet-gevallen menselijke natuur bezat – een sleutelgegeven in de "nieuwe theologie".

Rond 1950 maakte men zich bezorgd over sommige docenten aan het seminarie. Deze bezorgdheid betrof niet het brengen van de gedachten van de "nieuwe theologie", maar gold veeleer hun aansporen van de studenten tot meer kritisch denken. Een aantal van deze mannen werd vervangen door anderen die waren beïnvloed door bepaalde aspecten van de Augustiniaanse theologie. Vanwege hun ogenschijnlijk diep christocentrische benaderingswijze en hun schijnbare nadruk op de Bijbelse theologie werden zij warm verwelkomd als het antwoord op de gevaarlijke dwalingen die door hun voorgangers waren geleerd.

Aan het einde van de vijftiger jaren liet Dr. Desmond Ford zich inschrijven op het seminarie te Washington DC en voltooide daar zijn doctoraalstudie voordat hij voor zijn doctorstitel naar de universiteit van Michigan ging. Begin zestiger jaren kwam Dr. Ford terug in Australië om hoofd te worden van het Bijbeldepartement op Avondale College. In die tijd werd de invloed van Robert Brinsmead pijnlijk gevoeld in Australië. De leiding deed alles wat mogelijk was om zijn snel groeiende invloed onder de conservatieve Adventisten het hoofd te bieden. Spoedig vonden zij in Desmond Ford een charismatische persoonlijkheid die de theologie van Brinsmead tegemoet kon treden. Inderdaad was Brinsmead in die tijd in veel van zijn ideeën trouw aan de vaste basis van de Adventleer. Hij legde echter steeds meer nadruk op het van Augustinus stammende idee van de erfzonde en op het uitdelgen van de onbewuste zonde bij de verzegeling, en dat maakte hem later gemakkelijk toegankelijk voor de evangelisch-protestantse theologie. Daardoor is hij in het begin van de jaren zeventig ook zo drastisch van richting veranderd.

Het is te betwijfelen of Dr. Ford het zo prettig vond om de rol te vervullen van verdediger van de kerk tegenover Brinsmead, omdat beiden samen op Avondale College hadden gezeten en vrienden van elkaar waren. Vanwege Dr. Fords verdedigen van de kerk maakten maar weinigen zich druk over de verraderlijke theologie die hijzelf publiekelijk predikte en zijn studenten op Avondale leerde.

Rond 1965 deed zich echter een alarmerende situatie voor doordat vijf interne studenten van Avondale College op de Victorian Conference Campmeeting in het verweer kwamen tegen de presentatie van de heiligdomsboodschap. Deze lezingen werden gehouden door één van de meest excellente en succesvolle evangelisten uit de geschiedenis van onze kerk in Australië en Nieuw Zeeland, pastor George Burnside. Gealarmeerd door dit voorval bracht pastor Burnside, samen met de president van de Conferentie, pastor Leo Rose, en de president van de Transcommonwealth Union (nu Trans-Australian Union), pastor John Keith, hun bezorgdheid over aan het Divisiebestuur. In die tijd was noch de leiding in de Divisie, noch die van het Avondale College, erop bedacht om problemen te zien in de theologie van Dr. Ford, die door die interne studenten toch was aangewezen als de bron van hun oppositie tegen de heiligdomsboodschap.

Toen Robert Brinsmead in het begin van de zeventiger jaren onder de directe invloed van de evangelische beweging kwam begon zijn theologie meer en meer te lijken op wat door de evangelischen geleerd werd. Al kunnen er enkele kleine verschillen hebben bestaan, de theologische bases lagen heel dicht bij elkaar.

Wij zijn van mening dat een van de grootste invloeden die Dr. Ford heeft ondergaan voortkomt uit zijn gretig lezen van de preken van bekende Schotse predikers. Heel vaak gebruikte hij deze als uitgangspunt voor zijn eigen preken. Aangezien de auteurs lid waren van de kerk van Schotland waren deze preken gebaseerd op de Augustiniaanse theologie die zit ingebakken in de leringen van het Calvinisme*. Ongetwijfeld waren deze leringen van Augustinus ingebakken in het onderwijs van Dr. Ford.

* Calvin heeft de Presbyteriaanse kerk, de Kerk van Schotland, duidelijk beïnvloed, evenals de Nederlandse Gereformeerde kerk – zie het voorgaande artikel (redactie).

Rond 1970 reisde Dr. Ford naar Engeland en ging daar studeren aan de universiteit van Manchester onder F.F. Bruce, een befaamde professor en lid van de ‘Plymouth Brethren’. Dit kerkgenootschap is gesticht door John Darby in de negentiende eeuw. Het is diep geworteld in de theologie van Augustinus en de van de Jezuïeten afkomstige ‘futuristische interpretatie’ van de profetie.

Gedurende een periode van zestien jaren heeft Dr. Ford de theologie van de predikanten van de Australische Divisie (nu Zuid-Pacific Divisie) vorm gegeven. Slechts een handjevol van zijn theologiestudenten was in staat om de dwalingen in zijn onderwijs te ontdekken. Zijn charismatische persoonlijkheid, zijn briljante spreektrant en zijn fotografisch geheugen maakten zo’n indruk, dat het voor zijn leerlingen moeilijk was om niet hals over kop te worden meegesleept in zijn theologische denkwijze. De problemen breidden zich uit: al spoedig werden zij, die les gaven op de academies en colleges in de Zuid Pacific Divisie, beïnvloed door Dr. Fords spreken en naderhand door die van zijn studenten. Weldra werden de kinderen op de (Adventistische) scholen onderwezen in de nieuwe gezichtspunten en de kerkleden kregen ze wekelijks vanaf de kansel te horen. Tegelijkertijd verminderde de Bijbelstudie en grote aantallen gemeenteleden werden gewillige lammeren voor de slachtbank, doordat deze valse herders hun boodschap op zo’n aanvaardbare en redelijke wijze presenteerden.

Maar we moeten daar meteen bij vertellen dat de “nieuwe theologie” niet beperkt was tot één continent. De invloed van Conradi is in heel Europa zo diepgaand geweest dat waarschijnlijk geen enkele natie in Europa niet geïnfecteerd is met deze afwijking van het Adventistische geloof. Ook in Azië en Afrika wordt de “nieuwe theologie” verspreid, in het bijzonder door sommige Amerikaanse zendelingen of ook door inheemse predikanten die hebben gestudeerd aan bepaalde Adventistische instituten in het westen. Hoewel dit verschijnsel in Latijns Amerika nog niet zo sterk aan de dag treedt heeft het ook naar die gebieden zijn weg gevonden. Hierbij willen wij meteen ere doen toekomen aan die trouwe leraren in onze scholen en colleges die hebben gestreden – en dapper blijven strijden – tegen het insluipen van de “nieuwe theologie” in Gods kerk.

De “nieuwe theologie” is een probleem van wereldwijde strekking. Ze is door satan in de strijd geworpen in een poging om Gods kerk van het overblijfsel te doen ontsporen. Wij vertrouwen op het getuigenis van Ellen White dat hij daarin niet zal slagen, maar helaas zal een groot aantal van Gods mensen verloren gaan tengevolge van deze misleidende theologie.

3. Omgaan met de “nieuwe theologie”

Als de problemen de kop op steken

Het behoeft geen betoog dat de beroering die door de “nieuwe theologie” was veroorzaakt groot alarm verwekte bij de leiding van de kerk in Australië. Dat nam zulke vormen aan dat er vele conferenties werden gehouden, zowel in Australië als in Amerika, om te zoeken naar een oplossing. Men kwam daarbij tot de conclusie dat de belangen van Australië het best waren gediend door de overplaatsing van Dr. Desmond Ford, de voornaamste voorvechter van de “nieuwe theologie”, naar de VS. In 1977 begon Dr. Ford zijn werk op het godsdienstdepartement van het Pacific Union College in California. Deze stap werd niet genomen zonder dat een aantal mensen die Dr. Ford goed kenden ernstig daartegen hadden gewaarschuwd. Wij beiden (de gebroeders Colin en Russell Standish, de schrijvers van dit artikel datum 1989) behoorden tot die groep. Al in oktober 1975 waarschuwde Colin de president van het Pacific Union College dat Dr. Ford in staat was om op de campus een splitsing te veroorzaken. Colin waarschuwde ook één van de vice-presidenten van de Generale Conferentie, die hem verzekerde dat het probleem van een eenvoudige aard was: Ford was in Australië een grote vis in een kleine vijver. Wanneer hij naar de VS zou komen zou hij zich moeten meten met de eminente geleerden die wij hebben in onze seminars en colleges. Dan zou hij een kleine vis in een grote vijver worden. Colin's antwoord is maar al te juist gebleken: “Hij zal een grote vis in een grote vijver worden. Er is geen Zevende-dags Adventist theoloog in Amerika die het kan opnemen tegen zijn intellect.” Het is niet waarschijnlijk dat de vice-president werkelijk geloof hechtte aan wat Colin zei, maar de opvolgende gebeurtenissen bevestigden zijn voorspelling. Russell uitte soortgelijke waarschuwingen tegen leden van de Generale Conferentie die Australië bezochten. Het tragische was echter dat de opkomst van de “nieuwe theologie” al wijdverbreid was in de VS, maar dat men nog niet had begrepen wat ze werkelijk inhield. Dat kwam aan het licht onder de betoverde presentaties van Dr. Ford. In veel van onze hogescholen werden al door theologen, die waren opgeleid aan de universiteiten van het afvallige christendom, deze dwalingen onderwezen alsof ze Gods eigen waarheid waren. Duizenden van onze jonge mensen werden misleid.

Wij hebben honderden predikanten en werkers en duizenden kerkleden verloren aan de “nieuwe theologie”. Wellicht nog zorgwekkender is het feit dat een nog veel groter aantal mensen die de “nieuwe theologie” aanhangen in de kerk gebleven zijn. Velen hebben zichzelf in een positie gemanoeuvreerd waarin het voor hen erg moeilijk zal zijn om eenvoudigweg de prediking te aanvaarden van het Evangelie, zoals dat wordt gebracht in het Woord van God en is toevertrouwd aan de kerk der ZDA.

De hele kwestie werd nog verscherpt door de Glacier View vergaderingen in 1980. Daar kreeg Dr. Ford de gelegenheid om zijn standpunt over de uitleg van de profetieën te verdedigen in aanwezigheid van meer dan honderd kerkbestuurders en theologen. Dit volgde op de ongewoon openlijke verklaring van Dr. Ford op een bijeenkomst van het Adventist Forum te Angwin, dat hij nooit had geloofd in de heilighedsboodschap zoals die door de Kerk der ZDA wordt gebracht. Letterlijk honderdduizenden dollars zijn aan dit probleem verspild en helaas was het punt waar het in Glacier View om ging – de uitleg van de profetieën – maar een klein detail van het geheel. De andere punten betreffende het Evangelie, gerechtigheid door het geloof, het gered worden, de natuur van de mens, de menselijke natuur van Christus,

de aard van de zonde, en andere sleutels tot Dr. Fords dwaalleer met betrekking tot de interpretatie van de profetieën kwamen niet direct ter sprake.

Velen waren openlijk de overtuiging toegedaan dat Dr. Ford, ofschoon hij afweek van het historische Adventisme op het punt van de uitleg van de profetieën, voor ons volk een prachtige theologische visie had ontwikkeld met betrekking tot het gered worden, het Evangelie en de gerechtigheid door het geloof. Niets kon verder van de waarheid verwijderd zijn! Dr. Fords gehele theologie was doortrokken van Augustiniaanse dwaalleer.

Toen werd besloten om Dr. Ford uit zijn kerkelijke werkzaamheden te verwijderen was de gehele situatie op scherp gezet door openlijke uitspraken in woord en geschrift aan beide zijden van de Stille Oceaan. Daarbij waren ook artikelen in het “Ministry” magazine. In dit blad werd de aandacht erop gevestigd dat de Glacier View vergadering, ofschoon daar een ferm standpunt werd ingenomen tegen Dr. Fords wijze van interpretatie van de profetieën, het onderwerp “gerechtigheid door het geloof” had laten liggen. En toch was juist dit de grondoorzaak van Dr. Fords afwijkende leer op het gebied van de uitleg van de profetieën. Een slechte zaak dus, maar “Ministry” bleef betogen dat Dr. Ford een schitterende bijdrage had geleverd over het onderwerp “gerechtigheid door het geloof”. Uit deze verklaring blijkt toch wel een naïeve visie op de theologische samenhang. Het laat zien dat sommige van onze leiders weinig idee hadden hoe de “nieuwe theologie” in elkaar zit en op hoeveel theologische onderwerpen zij betrekking heeft. Er bleek ook uit dat – ongetwijfeld onwetend – sommige leiders bereid waren om een mengelmoes van waarheden en dwaalleer te accepteren.

Het is volstrekt onmogelijk om dwaalleer betreffende het Heiligdom aan te hangen en een Bijbelse visie over gerechtigheid door het geloof te hebben, omdat die twee onderwerpen onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. Ofschoon enkele leiders dit duidelijk inzagen, was het zorgwekkend dat andere leiders dat niet deden.

In persoonlijke gesprekken was Dr. Ford het er geheel mee eens dat, als hij het bij het verkeerde eind had met betrekking tot het uitleggen van de profetieën, hij ook verkeerd zat met zijn principes over het gered worden. Hij was tenminste niet blind voor dit feit. Sinds de Glacier View vergadering is er weinig gedaan om dat duidelijk te maken. Het resultaat daarvan is dat de “nieuwe theologie” hoogstwaarschijnlijk het denken en geloven van het grootste gedeelte van de predikanten en kerkleden heeft doortrokken. Het is tragisch dat de meesten het levensgevaarlijke van deze toestand niet inzien en ten sterkste zouden ontkennen dat zij in de “nieuwe theologie” geloven. Dat wil niet zeggen dat die misleide zielen alle aspecten van de theologie van Augustinus geloven. Haast niemand doet dat: denk bijvoorbeeld maar aan de kinderdoop, of de eeuwige brandende hel. Maar voor wat betreft voorbeschikking, de “eens gered-altijd gered” theologie, de niet-gevallen menselijke natuur van Christus, de erfzonde, eeuwige zekerheid, etc. vinden we in het denken van velen binnen de Adventkerk aanwijzingen dat de “nieuwe theologie” ook daar aanwezig is. Dit soort inzichten vertroebelen sterk het inzicht in de waarheid en vormen de basis van de onmacht van onze kerk in de westerse landen.

In dezelfde tijd dat de leiders van de kerk te maken hadden met de Ford-kwestie waren ze hevig aan het opboksen tegen de leringen van Robert Brinsmead, een andere Australiër, die zich had afgescheiden van de kerk der ZDA. Hij leerde in de vijftiger en zestiger jaren wat hij noemde “de boodschap van het ontwaken”. Deze boodschap was geheel toegespitst op de dienst in het hemels Heiligdom en het afsluitingswerk van Christus.

Voor in de zeventiger jaren veranderde Brinsmead op drastische wijze de strekking van zijn boodschap. Door het aanvaarden van veel leringen van het Evangelische Protestantisme kwam hij steeds meer in de richting van de Augustiniaanse principes die Ford aanhing. Het werd spoedig duidelijk, dat het voor onze leiders moeilijk was om de theologie van Dr. Ford geheel te verwerpen, omdat die voor een periode van meer dan tien jaar was gebruikt om de leringen van Brinsmead in de jaren 1950-1960 te bestrijden. Toch was het duidelijk dat Brinsmead ‘persona non grata’ was en daarom werd hij veel directer bestreden.

Uiteraard wilde Brinsmead, later in de zeventiger jaren, meer afstand scheppen tussen zijn leer en die van Ford, en daarom verwierp hij meer openlijk de grote geloofspunten van de ZDA, zoals de gehoorzaamheid aan Gods wet en het houden van de Sabbat.

Nu, bijna tien jaar na Glacier View, is de kerk nog steeds in gebreke om het onderwerp “gerechtigheid door het geloof” op de juiste manier te benaderen. Zowel de publicaties als de presentaties over de boodschap van 1888 hebben maar al te vaak een verontrustend gebrek aan werkelijk begrip van die zaak laten zien. Sommige schrijvers hebben zelfs op een gevaarlijke wijze de geschiedenis herschreven in een poging om de boodschap van 1888 in overeenstemming te brengen met de ideeën van de “nieuwe theologie” over de niet gevallen menselijke natuur van Christus en de gedachte dat het niet nodig is dat de mens de zonde overwint. Zulke pogingen komen gewoon neer op intellectuele oneerlijkheid van het ergste soort! In de boodschappen van 1888 is geen spoor te vinden van het denken van de “nieuwe theologie”.

Velen weten niet zeker welke Christus zij dienen. Zij verkeren in onzekerheid over de vraag of God nu wel de macht heeft om hen de overwinning over de zonde te bezorgen of niet. Zij weten niet zeker wat zonde is. Zij hebben geen duidelijk idee over de betekenis van de heiligdomsboodschap en het onderzoekend oordeel. Het Sabbat vieren heeft veel van zijn doelstelling verloren en over velen in onze kerk is een algemene vaagheid gekomen waardoor het karakteristieke en unieke van de laatste boodschap aan deze wereld wordt versluierd.

Wij moeten echter wel melding maken van enkele geweldige pogingen in de zeventiger jaren om een sterke Schriftuurlijke basis te creëren voor een herleving en reformatie binnen onze kerk. Onder leiding van de president van de Generale Conferentie, broeder Robert Pierson, hebben de jaarvergaderingen van 1973 en 1974 zich beziggehouden met de prachtige principes van de gerechtigheid door het geloof. Deze bezielde boodschappen werden ondersteund door indringende oproepen van de hoofdredacteur van de Review and Herald, Kenneth Wood, en een themanummer van het blad over dat onderwerp werd uitgebracht. Helaas kwamen velen in opstand tegen deze tijdelijke op Christus geconcentreerde oproepen.

Zolang wij niet eerlijk en vol geloof deze onderwerpen benaderen zullen de leden van onze kerk in verwarring blijven verkeren en kan Gods volk niet worden verenigd in waarheid en heiliging. De waarheid, gegrond op de Bijbel, moet en zal in ere worden hersteld in de kerk der Zevende Dags Adventisten.

4. De “nieuwe theologie” en het wetticisme De echte legalisten ontmaskerd

Ondanks de duidelijke katholieke wortels van de “nieuwe theologie” was het in de jaren rond 1970 niet ongewoon dat het Zevende-dags Adventisme “rooms” en “pauzelijk” werd genoemd. Men beriep zich erop, dat het verbinden van rechtvaardigmaking met heiligmaking in het Evangelie neerkwam op het verwerpen van de Protestantse reformatie en op het vasthouden aan Rooms katholieke principes in het Adventisme.

Inderdaad leert de katholieke kerk dat het Evangelie draait om rechtvaardigmaking en heiliging, terwijl het reformatorische Protestantisme primair is gebaseerd op een Evangelie van uitsluitend rechtvaardigmaking. De beschuldiging aan het adres van der kerk der ZDA is gebaseerd op de uitspraken van het Concilie van Trente. Dit Concilie, gehouden van 1545 tot 1563 werd bijeengeroepen in een wanhopige poging om weerstand te bieden aan de Protestantse Reformatie. In die 18 jaren dat het Concilie duurde, werden door de bisschoppen vele onderwerpen besproken, maar weinig daarvan lokten zo’n verhitte discussie uit dan de vraag of het Evangelie wel of niet bestond uit rechtvaardigmaking alleen. Uiteindelijk besloten de bisschoppen bij meerderheid van stemmen dat het Evangelie gebaseerd was op zowel rechtvaardigmaking als heiliging.

Vele uitgesproken voorstanders van de “nieuwe theologie” gebruiken het bovenstaande als bewijs om aan te tonen dat zij, die vasthouden aan het fundamentele Zevende-dags Adventisme, zichzelf daarmee eerder in de Rooms katholieke traditie plaatsen dan in de Protestantse. Voor veel onwetende hoorders bleek dit argument overtuigend te zijn om hen te bekeren tot de “nieuwe theologie”. Wat nooit werd onthuld was de basis van de uitspraak van de bisschoppen op het Concilie van Trente: hun idee van heiligmaking was volkomen verschillend van wat de Bijbel daarover leert. Bij hen was het totaal op werken gericht. Voor de Rooms katholieke bisschoppen was het punt “heiligmaking” verbonden met de zeven “heilige” sacramenten: de Mis, de Heilige Ordonnantiën, het Huwelijk, de Doop, de Boetedoening, de Communie en het Laatste Oliesel. De beslissing van de bisschoppen kwam neer op de uiteindelijke verwoording van een Evangelie van werkheiligheid, een heiligmaking gebaseerd op het naleven van sacramenten.

Dit concept was exact gelijk aan het wetticisme van de Joden dat door Christus zo veroordeeld werd. Het is het geloof dat men met werken zijn behoudenis kan verdienen. In haar commentaar hierop zei Ellen White:

“Priesters en oversten waren vastgelopen in een sleur van vormelijkheid. Ze namen genoeg met een wettische godsdienst en het was voor hen onmogelijk om anderen de levende, hemelse waarheden te brengen.”

Van Jeruzalem tot Rome blz.12

“Een wettische godsdienst wordt geacht de juiste te zijn voor deze tijd, maar dat is een vergissing ... Een koude wettische godsdienst kan nooit zielen tot Christus leiden; want dat is een liefdeloze, van Christus verstoken godsdienst ... De plechtige gebedssamenkomst, het geheel van godsdienstige ceremoniën, de uiterlijke nederigheid, de schijnbare opofferingen- al deze dingen trachten de wereld te doen geloven dat hij die deze dingen doet zichzelf rechtvaardig kan maken”

Selected Messages, boek 1 p.388

De kerk der ZDA heeft deze wettische opvattingen van behouden worden heel nadrukkelijk verworpen.

“ Het is voor ons onmogelijk uit eigen kracht te ontsnappen uit het moeras van zonde, waarin wij verzonken zijn. Onze harten zijn slecht en wij kunnen ze nooit veranderen. ... Opvoeding, cultuur, wilskracht en de pogingen van de mens hebben allemaal hun eigen plaats, maar in dit opzicht zijn ze machteloos. Ze mogen bijdragen tot een uiterlijk correct gedragsspatroon, maar ze kunnen het hart niet veranderen, ze kunnen de bronnen van het leven niet zuiveren. Er moet een kracht zijn, die van binnenuit werkt, een nieuw leven dat van boven is, voordat een zondig mens in een heilig mens veranderd kan worden. Die kracht is Christus. Alleen Zijn genade kan de levenloze eigenschappen van de ziel tot leven wekken en hem naar God en naar heiligheid leiden.”

Schreden naar Christus blz.17-18

In het licht van deze en nog vele andere uitspraken is het duidelijk dat de kerk der ZDA een totaal andere visie op heiligmaking heeft dan het katholicisme. Heiligmaking zoals die wordt begrepen door gelovige Zevende-dags Adventisten bevat geen spoor van wetticisme of menselijke verdienste. Ze is een gave van God, die tot ons komt door het offer van Jezus Christus. Zevende-dags Adventisten houden vast aan het zeer duidelijke getuigenis van de Schrift, dat in het Evangelie rechtvaardigmaking onafscheidbaar verbindt aan heiligmaking. Daardoor wijzen zij het ceremonialisme en het centraal stellen van sacramenten van de Joden en de Rooms katholieke kerk af. Ware heiligmaking geschiedt door geloof, zoals ook rechtvaardigmaking door het geloof plaatsvindt:

“ om hun ogen te openen, en hen te bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht des satans tot God: opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij.”

Handelingen 26:18

Niet alleen komen rechtvaardigmaking en heiligmaking voort uit het geloof, maar zo worden beide verkregen door aanvaarding van het offer van Jezus Christus:

“Gij mannen hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven; opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die gen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.”

Efeze 5:25-27

“ Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn Eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden.”

Hebreeën 13:12

“ In welken wil wij geheiligd zijn door de offerande van het lichaam van Jezus Christus eenmaal geschied.”

Hebreeën 10:10

Serius onderzoek van de “nieuwe theologie” laat zien dat zij is gebaseerd op een wettisch idee van heiligmaking. In tegenstelling tot het Bijbelse idee waarin het feit wordt benadrukt dat heiligmaking voortkomt uit geloof, heeft de “nieuwe theologie” een op werken gerichte omschrijving van heiligmaking geaccepteerd, die is gebaseerd op je best doen als respons op Christus’ rechtvaardigende genade. Daardoor worden zij, die inzien en belijden dat het Evangelie de kracht heeft om een mens zowel rechtvaardig als heilig te maken, verkeerd begrepen en voorgesteld alsof zij geloven dat het Evangelie een optelsom is van geloof en werken. Dus worden serieuze Zevende-dags Adventisten aangezien voor wettisch en perfectionistisch. Een helder inzicht in het Evangelie laat echter zien, dat is voorzien in genade voor allen door de reddende werken van Jezus.

Samenvattend kunnen we zeggen dat er mensen zijn die geloven dat het Evangelie inhoudt: rechtvaardiging door het geloof en heiligmaking door werken. Dit geloof was wijdverspreid in de dagen van Christus en later binnen de Rooms katholieke kerk. Het is ook veelvuldig te vinden bij vele Protestanten, Zevende-dags Adventisten inclusief. Dat is satans misleiding.

De “nieuwe theologie” creëert een tweede stelsel van dwaalleer door het verwerpen van het feit dat heiligmaking een deel van het Evangelie is. Omdat zij, die dit standpunt huldigen, de katholieke visie aanvaarden dat bij heiligmaking de inspanningen van de mens deel uitmaakt van zijn heiligmaking, zijn zij terecht van mening dat voor dat soort heiligmaking dus geen plaats is in het Evangelie. Maar zulke mensen zouden beter die onschriftuurlijke katholieke visie op heiligmaking kunnen verwerpen en Christus’ oproep om een heilig leven te leiden volgen, wat volkomen tot de mogelijkheden behoort in Zijn kracht en door Zijn verdiensten.

Ten laatste zijn er die geloven in het Bijbelse getuigenis dat het Evangelie rechtvaardigmaking en heiligmaking door het geloof is. Dit was ook het vaste getuigenis van Ellen White gedurende heel haar dienstwerk. Dit is het glorieuze Evangelie van de drie-engelen boodschap, dat wij in Gods opdracht aan de wereld moeten verkondigen.

Het is belangrijk dat wij erkennen dat vele Zevende-dags Adventisten werkelijk verstrikt zijn in wetticisme. Het getuigenis van Zr. White wijst er met nadruk op dat wij niet vaak genoeg de eenheid van de wet en het Evangelie hebben gepredikt. Wij hebben in het verleden in onze prediking zozeer de nadruk gelegd op de wet dat wij bijna het zicht op Jezus hadden verloren – de Enige Die de kracht kan geven om een overwinnend leven te leiden. Zr. White kwam ook tot de conclusie dat wij de geboden van God en het geloof van Jezus niet met dezelfde kracht hadden gepredikt: het was alsof wij de geboden van God met luide stem en het geloof van Jezus op fluisterende toon hadden verkondigd.

Ofschoon het begrijpelijk was dat de ernstige predikers van de vroege Zevende-dags Adventisten zich veel moeite hebben getroost om de mensen het bindende karakter van de wet duidelijk te maken, omdat juist dit voor het overgrote deel van de Protestanten was verwaarloosd, was het tragisch dat op het geloof van Jezus niet dezelfde nadruk was gelegd. Wij kunnen de wet van God niet houden als wij het geloof van Jezus niet hebben.

Wetticisme is zeker niet beperkt tot de tijd voor 1888. Het is altijd een bedreiging geweest voor de kerk van het overblijfsel en zal dat ook voortdurend blijven. Alleen een blijven zien op Jezus Christus en volledige overgave aan Hem kan deze fatale dwaling buiten de deur houden. Het probleem voor de wetticist is dat hij nooit de wet kan houden omdat hij geen gebruik maakt van de enige kracht die hem daartoe in

staat kan stellen. Zo is de wetticist de ongelukkigste mens die men zich denken kan. Dagelijks wordt hij geconfronteerd met het verlangen en de noodzaak om de wet te houden om gered te kunnen worden. Toch komt hij, wanneer hij eerlijk is tegenover zichzelf, steeds weer tot de conclusie dat hij daarin voortdurend faalt. Deze constante nederlaag is de oorzaak van frustratie, neuroses, hulpeloosheid en hopeloosheid. Daarom moeten wij onze mensen voortdurend blijven wijzen op de weergaloze liefde en kracht van Christus.

Het is duidelijk dat de “nieuwe theologie” heeft getracht om de geestelijke kanker van het wetticisme te genezen. Maar de oplossing die zij aandroeg was net zo eeuwigverniptend als het wetticisme zelf. Er was echter een verschil: zij die inzagen dat de “nieuwe theologie” de nadruk legt op relatie-christendom (niet wat ik doe telt, maar mijn relatie tot Jezus Christus), legden het hoofdaccent op de liefde, maar zeiden weinig over kracht. Door zich te richten op een Evangelie dat alleen de rechtvaardigmaking benadrukt accepteerden zij de dodelijke overtuiging dat Gods volk zal doorgaan met zondigen totdat Jezus wederkomt. Zij die de “nieuwe theologie” aanhangen delen echter niet in de hulpeloze frustratie van de wetticist, maar leven in het zalige gevoel dat zij gered zijn hoewel zij in werkelijkheid gedoemd zijn om vernietigd te worden. Door deze misleiding verkeren zij in feite in een nog gevaarlijker situatie dan de wetticist die in alle eerlijkheid moet toegeven dat hij nog niet gereed is om Jezus te ontmoeten.

Het Evangelie van Christus biedt geen ruimte voor de dorheid van het wetticisme, noch voor de krachteloosheid van de “nieuwe theologie”. Het bevat zowel de vergeving van zonden als het geestelijke herstel van de mens naar het beeld van zijn Schepper. Onscheidbaar, als Siamese tweelingen, bindt het aaneen de wet en de blijde boodschap; de geboden van God en het geloof van Jezus; waarheid en liefde; rechtvaardigmaking en heiligmaking.

Dit was de boodschap van 1888 die had kunnen leiden tot de uitstorting van de spade regen, de luide roep en de wederkomst van Jezus om Zijn getrouwe kinderen naar huis te brengen. Het is de boodschap die, als wij haar aanvaarden, eeuwige gerechtigheid in ons leven, hier en nu, zal brengen.

5. De “nieuwe theologie” en de menselijke natuur van Christus

Een centrale leerstelling en haar plaats in het plan van de duivel

Samen met de decaan van zijn universiteit, Dr. Jack Blanco, heeft Colin een gesprek gehad met ouderling Kenneth Wood en Dr. Herbert Douglass, hoofdredacteur en redacteur van de “Review and Herald” (nu bekend als “Adventist Review”). Beiden hadden een uitgesproken mening: zij geloofden dat het leerstuk van de menselijke natuur van Christus de werkelijke sleutel was tot de theologische tegenstellingen in de Adventkerk. Het was 1974; zij hadden gepraat over de zorgwekkende theologische geschillen in Australië.

Wij waren opgevoed in Australië. Wij leerden zowel thuis als op school dat Christus de natuur van de gevallen mens had, maar dat leek toen niet zo’n belangrijk punt en wij hadden dat ook niet zorgvuldig bestudeerd.

Wij herinneren ons nog goed de eerste keer dat wij vraagtekens zetten bij de natuur van Christus. Zoals niet ongebruikelijk was in die dagen hadden wij weer eens ernstige moeilijkheden met onze moeder en zij vroeg ons waarom wij niet konden zijn als Jezus toen Hij een jongen was. Colin antwoordde onze moeder: “Hoe kwam dat dan dat Jezus niet zondigde?” Zo goed wij ons herinneren antwoordde onze moeder: “De heilige Geest overschaduwde Hem.” Ik herinner mij dat ik dacht: “Ik wou dat de heilige Geest ons overschaduwde.” Natuurlijk hadden wij er geen notie van dat wij vragen stelden over een diepgaande theologische zaak die later in ons leven de aandacht en de discussies in de kerk der ZDA zou gaan beheersen.

In 1966 reisden we samen met een collega van Avondale College en die betoogde met klem dat Christus een ongevalen natuur had. Ofschoon Colin het niet met hem eens kon zijn zag hij dat niet als zo’n belangrijk punt. Per slot van rekening was het enig belangrijke – dacht hij – het feit dat Christus’ offer voor hem effectief was en dat was toch zeker alles wat benadrukt diende te worden.

Weinig vermoedde Colin hoe diepgaand de onderwerpen waren die toen besproken werden. Door wat ouderling Wood en Dr. Douglass acht jaren later tegen hem zeiden besloot hij dat hij een studie van die zaak moest maken. Zijn studiebegeleider gaf te kennen dat hijzelf dat onderwerp ook niet diepgaand genoeg had bestudeerd en dat hij dat ook zou gaan doen. Na vijf weken intensieve studie kwam Colin tot de overtuiging dat ouderling Wood en Dr. Douglas het inderdaad bij het rechte eind hadden. (Dat Christus de natuur van de gevallen mens had aangenomen.)

Op een vrijdag tijdens de lunch legde Colin zijn nieuw gevonden overtuiging voor aan zijn decaan. Hij was enthousiast toen hij ontdekte dat Dr. Blanco het onderwerp van de menselijke natuur van Christus ook had bestudeerd en tot dezelfde overtuiging was gekomen. Zij gingen ter plekke op de knieën en dankten God dat hij hen samen tot de waarheid had geleid. Sinds die tijd zijn steeds diepere inzichten over de prachtige waarheid betreffende de menswording van onze Heer tot ons gekomen en wij zijn er van overtuigd dat in alle eeuwigheid deze studie één van de vruchtbaarste zal zijn waarin Gods volk betrokken zal worden.

Het leerstuk betreffende de menselijke natuur van Christus kwam in het middelpunt van de belangstelling te staan toen herdacht werd dat het 100 jaar geleden was dat de Generale Conferentie van Minneapolis van 1888 werd gehouden. Omdat er geen notulen zijn van de boodschappen van Dr. Ellet Waggoner en ouderling Alonzo Jones kennen wij niet de exacte inhoud van wat zij daar op die conferentie hebben gepredikt. Wij kunnen echter wel met zekerheid constateren dat heel kort na die boodschappen – en vooral die van Jones – de aandacht werd geconcentreerd op de

gevallen menselijke natuur van Jezus Christus, In zijn boek “de geheiligde weg naar Christelijke volmaaktheid” wijdt Jones 11 van de 17 hoofdstukken aan het onderwerp “Christus onze hemelse Hogepriester” waarbij hij alle schriftuurlijke bewijzen onderzoekt waaruit Jezus’ gevallen menselijke natuur blijkt. Ook al werd het boek eerst in 1905 gepubliceerd, het verschilde heel weinig van Jones’ verhandelingen van rond 1890.

Er is een weinig subtiele poging gedaan om de Bijbelse waarheid over de menselijke natuur van Christus te ondermijnen door erop te wijzen dat de nadruk die Jones en Waggoner op dit punt legden voortvloeide uit de progressieve ketterij in hun leer. Dat deze bewering onwaar is blijkt uit het feit dat er geen enkele brief is van de dienaar des Heeren waarin zij hen terechtwijst of raad geeft met betrekking tot deze leer. Aan de andere kant hebben wij de ene brief na de andere van zr. White, geschreven in een poging om Jones en Waggoner te helpen op andere terreinen van hun leringen, toen zij inzag dat zij bezig waren de schoonheid van de boodschap die zij hadden gebracht kwijt te raken.

Wat nog belangrijker is: de geschriften van zr. White zitten vol ondubbelzinnige uitspraken die de centrale waarheid over de gevallen menselijke natuur van Jezus Christus ondersteunen. Zij die geloven dat Christus een niet-gevallen menselijke natuur had, nemen veelvuldig hun toevlucht tot uitspraken als: “De kerk heeft geen standpunt ingenomen over de natuur van Christus.” Op grond van deze dubieuze bewering komen zij tot tweeërlei conclusies:

- de menselijke natuur van Christus moet in preken nooit worden besproken omdat de kerk daarover geen officiële uitspraak heeft gedaan;
- wij kunnen zowel het een als het ander leren en prediken zonder het principe van het gezag van de kerk aan te tasten.

Beide standpunten kunnen gevaarlijk zijn. Het eerste is gevaarlijk omdat de kerk der ZDA is gegrondvest op het gezag van het Woord en niet van hebben gehoord: “De Bijbel en de Bijbel alleen is onze regel voor het geloof en voor de uitleving daarvan” en “Wij hebben geen ander credo dan de Bijbel:” “De Bijbel is de enige scheidsrechter als het om de waarheid gaat.” De gedachte dat de kerk het uiteindelijke gezag zou hebben wanneer het gaat om leerstellingen is altijd beschouwd als een dodelijke dwaling van het pausdom. Bovendien benadrukt de Geest der Profetie hoe centraal de studie van Christus’ menszijn voor ons allen moet staan:

“De menselijkheid van de Zoon van God betekent alles voor ons. Het is de gouden ketting die onze zielen aan Christus bindt en door Christus aan God. Dit moet ons onderwerp van studie zijn ... Wanneer wij dit onderwerp benaderen doen wij er goed aan de woorden die Christus tot Mozes sprak bij de brandende braambos ter harte nemen:

“trek uwe schoenen van uwe voeten, want de plaats waar gij op staat is heilig land”

Exodus 3:5

Wij moeten ons aan deze studie zetten met de nederige instelling van een leerling met een boetvaardig hart. En de studie over de menswording van Christus is een vruchtbaar veld dat de zoeker, die diep graaft naar verborgen waarheid, zal belonen.”

Selected Messages, boek 1, p.244

Het tweede standpunt, dat wij vrij zijn om zowel de ene als de andere visie over Christus’ natuur te prediken, gaat er vanuit dat het ons vrijstaat om een

verscheidenheid van standpunten te accepteren. Dit opent de deur voor het geloof dat het een zaak van weinig belang is of wij waarheid of dwaalleer onderwijzen, hetgeen satans doel zeer goed van pas komt. Maar God werkt alleen met absolute waarheid!

Een andere bewering van hen, die de “nieuwe theologie” voorstaan is, dat zr. White beide meningen over deze zaak ondersteunt. Deze suggestie maakt van zr. White een ‘wassen neus’. Maar God inspireert nooit Zijn dienaren tot het brengen van elkaar tegensprekende boodschappen. Dikwijls zullen mensen zr. White’s uitspraken misbruiken om het te doen lijken, dat zij zich heeft uitgesproken over beide standpunten. Deze beschamende verdraaiing van de waarheid wordt ook toegepast door sceptici met betrekking tot bepaalde citaten uit de Bijbel. Alleen zij die geen kennis van de Bijbel hebben worden beïnvloed door dergelijke onheilige technieken.

In zijn monumentale werk “Het Woord dat tot vlees werd gemaakt” heeft Dr. Ralph Larson alles onderzocht wat ooit werd gepubliceerd door de kerk der ZDA in de Verenigde Staten, Groot Britannië, Zuid Afrika en Australië, vanaf het jaar 1852, toen de eerste verwijzing naar de natuur van Christus in druk verscheen. Ouderling Larson ontdekte dat van 1852 tot 1952 ca. 1200 uitspraken in onze publicaties handelden over de menselijke natuur van Christus. Hiervan werden ca. 400 geschreven door zr. White en 800 door anderen schrijvers. Zonder uitzondering gingen alle auteurs, waar het handelde om de menselijke natuur van Christus, uit van Zijn gevallen menselijke aard.

Na 1952, in wat Dr. Larson “Het tijdperk der verwarring” noemt, hebben verraderlijke nieuwe elementen verwarring en onenigheid teweeggebracht binnen de Adventkerk. Uit ons eigen onderzoek is ons gebleken dat al in 1947 het Adventistische Theologisch seminarie – dat toen gevestigd was te Washington DC – tenminste één docent telde die de dwaalleer van Christus’ ongevallen menselijke natuur leerde. Toen in het midden van de jaren 1950 het boek “Questions on Doctrines” werd gepubliceerd hebben de schrijvers getracht om deze dwaling, die zijn oorsprong vindt in het katholicisme van Augustinus, te presenteren als orthodox Adventistisch. Geen ander boek heeft meer ellende teweeggebracht in de kerk der ZDA dan dit.

Gedurende de afgelopen veertig jaar heeft het onderwijs op onze hogescholen overwegend in deze richting geleid, een paar uitzonderingen daargelaten. Daardoor is een hele generatie predikanten, ofschoon zelf goedwillend en met goede bedoelingen, weggeleid van de prachtige waarheid van het mens zijn van Jezus Christus. Toch zijn er vandaag de dag veel predikanten die de dwaling in deze leer hebben ingezien en zich hebben geschaard bij hen die wederom de Bijbelse boodschap betreffende de gevallen menselijke natuur van onze Heer en Heiland prediken. Door deze prachtige waarheid straalt Jezus met hernieuwde luister in de geest van mannen en vrouwen.

Een paar van de redenen waarom wij geloven dat Jezus de natuur van de gevallen mens had aangenomen zijn:

- de minst belangrijke: het feit dat het historische Zevende-dags Adventisme dat heeft gepredikt;
- omdat de Bijbel dat geloof ondersteunt:

“Want wij hebben geen Hogepriester die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen gelijk als wij verzocht is geweest, doch zonder zonde.”

Hebreeën 4:15

“Aangezien dan de kinderen het vlees en bloed deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks deze deelachtig geworden, opdat Hij door de dood teniet doen zou dengene die het geweld des doods had, dat is de duivel, en verlossen zou al degenen die met vreeze des doods gedurende geheel hun leven aan de dienstbaarheid onderworpen waren. Want waarlijk, Hij neemt de Engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad van Abraham aan. Waarom Hij in alles den broederen gelijk moest worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hogepriester zou zijn in de dingen die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen. Want in hetgeen Hijzelf, verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij degenen die verzocht worden, te hulp komen.”

Hebreeën 2:14-18

“... aangaande Zijnen Zoon, die geworden is uit het zaad van David naar het vlees” Romeinen 1:3

“Want hetgeen aan de wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijnen Zoon zenden in gelijkheid van het zondige vlees, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen maar naar de Geest.”

Romeinen 8:3-4

“...maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij degenen die onder de wet waren verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.”

Galaten 4:4-5

- getuige de vele uitspraken van zr. White

Er zijn meer dan 400 uitspraken waarin het onderwerp van de menselijke natuur van Christus door zr. White aan de orde wordt gesteld.

In alle gevallen spreekt zij over Christus' menselijke natuur als 'gevallen' en 'zondig', aldus de woorden van de Schrift bevestigende. In geen enkel geval gebruikt zij de termen 'ongevallen' of 'zondeloos' met betrekking tot de menselijke natuur van Christus. Onder deze uitspraken vinden wij de navolgende:

“Ik heb de brieven binnengekregen waarin werd betoogd dat Christus niet dezelfde natuur kan hebben gehad als de mens, want als dat wel het geval was geweest dan zou Hij onder dezelfde verleidingen zijn gevallen. Als Hij niet de natuur van de mens had zou Hij ons voorbeeld niet kunnen zijn. Als Hij geen deel had aan onze natuur had Hij niet de verleidingen kunnen ondergaan waaraan de mens onderworpen is.”

Selected Messages, boek 1, p.408

“Het grote werk van de verlossing kon alleen maar worden volbracht door de Verlosser die de plaats innam van de gevallen Adam.”

Review and Herald, 24-02-1874

“Ondanks het feit, dat de zonden van een schuldige wereld op Christus werden gelegd, ondanks de vernedering, omdat Hij onze zondige natuur op Zich had genomen, noemde de stem uit de hemel Hem de Zoon van de Eeuwige.”

Jezus, de Wens der Eeuwen blz.82

“Jezus vertelde hen (de engelen), dat Hij de natuur van de gevallen mens zou aannemen, en dat Zijn kracht niet eens gelijk zou zijn aan de hunne.”

Eerste Geschriften blz.174

“Het was volgens het plan van God dat Christus de gestalte en de natuur van de gevallen mens op Zich zou nemen.”

Spiritual Gifts, Vol.4 p.115

“Toen Adam echter door de verzoeker werd benaderd, was hij vrij van de gevolgen van de zonde. Hij bezat de volkomen kracht van lichaam en geest. Hij was omringd door de schoonheid van het paradijs en had dagelijks omgang met hemelse wezens. Heel anders was het met Jezus, toen hij de woestijn inging om aan satan weerstand te bieden. Het mensdom was vierduizend jaren lang in lichaamskracht, in verstandelijke vermogens en zedelijke waarde achteruitgegaan en Christus had de zwakheden van de ontaarde mensheid op Zich genomen. Alleen op deze wijze kon Hij de mens verlossen uit de diepten van zijn verval.”

Jezus, de Wens der Eeuwen blz.86

Wellicht de meest markante uitspraak van zr. White over dit onderwerp:

“Hij nam bovenop Zijn zondeloze natuur onze zondige natuur, opdat Hij kon weten hoe Hij hen, die in verzoeking en leden, te hulp kon komen.”

Medical Ministry p.181

Sommigen hebben getracht het standpunt te verdedigen dat Jezus alleen maar de lichamelijke gestalte van de gevallen mens had aangenomen, maar dat geloof kan niet steunen op de geschriften van zr. White (herlees wat hierboven werd geciteerd uit Spiritual Gifts, vol.4 p.115). Scheiding brengen tussen Christus' lichamelijke geaardheid en Zijn morele en geestelijke natuur zou ons terugvoeren naar het heidens Griekse onderscheid tussen een slecht lichaam en een goede ziel. Geen weldenkende Zevende-dags Adventist zou een dergelijke dualistische visie op de mens durven accepteren. Het is een satanische misleiding. Als Christus een gevallen lichamelijke natuur had – en dat had Hij – dan was Zijn hele natuur gevallen.

Anderen hebben de nadruk gelegd op het feit dat Romeinen 8:3 de term ‘gelijkheid van het zondige vlees’ gebruikt. Wanneer we ons realiseren dat het woord dat hier wordt vertaald met ‘gelijkheid’ het Griekse woord ‘homoïoma’ is waarvan wij het woord ‘homogeniteit’ hebben afgeleid – dat betekent ‘van hetzelfde soort’ – dan behoeven we niet te struikelen over de betekenis. Paulus' gebruik van dit woord wordt geïllustreerd in Filippenzen 2:7

“... maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestalte van een dienstknecht aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden ...”

Niemand zal deze tekst gebruiken om te bewijzen dat Christus niet gelijk was aan de mens. Toch wordt dergelijke armzalige logica vaak toegepast ten aanzien van

Romeinen 8:3. Consequent redeneren en goede logica sluiten dat ‘gelijkheid’ in die tekst wordt uitgelegd als zijnde ‘ongelijkheid’.

Er zijn er onder ons, die in het verleden de fout hebben gemaakt zich niet echt bezorgd te maken over hen, die in alle eerlijkheid geloofden dat Christus de natuur had van de mens voor de zondeval. Zij halen ook teksten aan uit de Bijbel en de Geest der Profetie. De twee meest gebruikelijke teksten die worden gebruikt om deze dwaling te ondersteunen zijn:

”en de engel, antwoordende, zeide tegen haar: de heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden.”

Lukas 1:35

“Want zodanig een Hogepriester betaamd ons, heilig, onschuldig, ombesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden.”

Hebreeën 7:26

Het is op dit punt gekomen belangrijk dat wij ons ervan bewust zijn dat de Schriften hier niet spreken over de natuur (of aard) die wij erven, maar over het karakter. Een helder begrip van het verschil tussen natuur of aard en karakter behoedt ons voor de dwaling die sommigen aanhangen, die beweren dat Christus zowel de natuur van de ongevallen als die van de gevallen mens had. Men denkt er wel aan dat ieder eerstgeboren Joods kind “heilig voor de Heere” werd genoemd:

“... gelijk geschreven is in de wet des Heeren: Al wat mannelijk is dat de moeder opent, zal den Heere heilig genaamd worden ...”

Lukas 2:23

Sommige mensen maken zich er zorgen over dat zij, die geloven in de gevallen natuur van Christus, Hem tot een zondaar hebben gemaakt. Deze gedachte is aangescherpt door het feit dat velen bezorgdheid voelen, geloven in een gematigde vorm van de Augustiniaanse erfzonde. Hun argument is dat, als Christus werd geboren met een zondige natuur, Hij daardoor automatisch een zondaar was. Tegen dit argument moest S.N. Haskell strijden rond de eeuwwisseling, toen hij werd uitgezonden om hen, die door de ‘holy flesh movement’ in Indiana waren beïnvloed te hulp te komen. Aan zr. White schreef hij over dit onderwerp:

“Toen wij verklaarden dat wij geloofden dat Christus werd geboren als een gevallen mens, werden wij door hen (the holy flesh aanhangers) gedoodverfd als mensen die geloven dat Christus had gezondigd, niettegenstaande het feit dat wij ons standpunt zo duidelijk uiteengezet hebben dat het leek dat niemand ons kon misverstaan. Hun theologische visie op dit punt scheen als volgt: Zij geloven dat Christus de natuur had aangenomen van Adam voor de zondeval.” (S.N. Haskell, brief aan Ellen White, 25 september 1900).

Een aantal uitspraken van Ellen White, bijna uitsluitend ontleend aan een brief die zij heeft geschreven aan de predikant W.L. Baker in 1895, zijn gebruikt om deze visie te ondersteunen. Enkele details van deze brief zijn opgenomen in het 5^e deel van ZDA Bijbelcommentaar en de hele brief staat in het boek van Dr. Ralph Larson. De gedachten daaruit, die verkeerd begrepen zijn, houden het volgende in:

“Schilder Hem (Christus) niet voor het volk af als een man met neiging tot zonde.”

In deze boodschap worden we er tegen gewaarschuwd aan te nemen dat Christus 'neiging tot zonde' had. Tezelfdertijd verklaart zr. White dat wij zijn geboren met de neiging tot ongehoorzaamheid. Zij waarschuwt er ook voor Christus te maken tot Iemand die precies was zoals wij, ofschoon zij hier spreekt over Zijn karakter en niet over Zijn natuur. Misschien is de meest expliciete uitspraak hierover de volgende:

“Jezus Christus is ons Voorbeeld in alle dingen. Hij begon aan het leven, maakte alle ervaringen daarvan mee en beëindigde Zijn loop met een geheiligde menselijke wil. Hij werd op alle punten verzocht net als wij en toch heeft Hij, omdat Hij Zijn wil in overgave en heiliging hield, nooit de geringste neiging gehad om kwaad te doen of ongehoorzaam te zijn tegenover God.”

Signs of the Times, 29 oktober 1894

Hier ligt zeker de sleutel tot het mysterie: het gehele verschil tussen Christus en de mens is niet de natuur of de aard, maar het karakter. Dit begrijpen van de menselijke natuur van Christus verhoogt ons begrip van de gave van de Hemel. Het helpt ons echt te begrijpen wat het werkelijk voor God betekende om Zijn eniggeboren Zoon te geven

- *“opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”*

Johannes 3:16

Het helpt ons te begrijpen waarom Jezus in staat is om

“hen die verzocht worden, te hulp te komen”

Hebreeën 2:18

en waarom Hij niet wil

“dat enigen verloren gaan, maar dat ze allen tot bekering komen”

2 Petrus 3:9

Wij beginnen te begrijpen

“waarom Hij ook volkomen kan zalig maken degenen die door Hem tot God gaan”

Hebreeën 7:25

Het gebruik van deze Baker-brief om de dwaling te verdedigen dat Jezus de natuur van de ongevallen mens op Zich nam is eenvoudigweg de verdraaiing van de inspiratie. U zult hebben opgemerkt dat de aangehaalde passages niet zonder meer verklaren dat Jezus de natuur van de ongevallen mens bezat; het ging daar veelmeer om het feit dat Hij geen neiging had tot zonde. Dit is een geheel andere zaak. Toch willen voorstanders van de “nieuwe theologie”, dat wij de afwezigheid van neiging tot zonde gelijkstellen met het hebben van de natuur van de niet gevallen mens. Daar klopt niets van. (ZDA Bijbelcommentaar, deel 7 p.943). Aangezien wij kennelijk wel de natuur van gevallen mensen hebben is het onloochenbaar dat de afwezigheid van neiging tot zonde een karaktertrek van zulke mensen kan zijn. Het gebruiken van de Baker-brief als bewijs dat Christus de natuur van de ongevallen mens had laat daarom zien, dat zij die dat doen in gebreke zijn gebleven de zaak grondig te onderzoeken.

Velen stellen geneigdheid tot zonde gelijk met de verleidingen die zij ervaren. Toch werd Jezus in alle dingen verzocht als wij. De gevolgtrekking is dus fout. Zr. White noemt voorbeelden van zondige neigingen. Deze blijken kwade karaktertrekken te zijn en daaruit blijkt dat de uitspraak in de Baker-brief getuigt van het feit dat Christus een zondeloos karakter had, ook al had Hij het nadeel dat Hij dezelfde gevallen natuur

had als wij. Alleen op die manier kon Hij waarlijk ons Voorbeeld zijn. De passage in kwestie zegt:

“Het bevredigen van de eigen begeerten, het behagen scheppen in het eigen ik, trots en buitensporigheid, van al deze dingen moet men afstand doen. Wij kunnen geen christenen zijn en tegelijkertijd aan deze neigingen toegeven.”

Review and Herald, 16 mei 1893

Niemand benadert het menszijn van Christus volmaakter dat de apostel Johannes. Ongetwijfeld gedreven door het feit dat hij te strijden had met dwalingen van de Gnostiek in zijn tijd, benadrukt hij zowel de goddelijkheid als de menselijkheid van Jezus Christus:

“In den beginnen was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginnen bij God.”

Johannes 1:1-2

“En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijne heerlijkheid (karakter) aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader, vol van genade en waarheid.”

Johannes 1:14

“Hetgeen van den beginnen was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen hebben getast van het Woord des levens (want het leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen en verkondigen ulieden dat eeuwig leven, hetwelk bij de Vader was en ons geopenbaard)”

1 Johannes 1:1-2

Deze zelfde Johannes toont op de scherpste manier aan hoe belangrijk het leerstuk van de natuur van Christus is:

“Hieraan onderkent gij den Geest Gods: iedere geest die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God; en iedere geest die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet; maar dit is de geest van de antichrist, welke geest gij gehoord hebt dat komen zal, en is nu alrede in de wereld.”

1 Johannes 4:2-3

Hieruit blijkt dus dat de menselijke natuur van Christus een centraal gegeven is bij het identificeren van de antichrist. Als Zevende-dags Adventisten op één lijn met Wycliff, Luther en de andere hervormers hebben wij geen moeite met de moderne toepassing van het begrip “antichrist” op het pausdom. De katholieke kerk houdt de leerstelling staande dat Christus de natuur van de ongevallen mens bezat, ontkennde dat Christus naar de aarde kwam in de natuur van het zondige vlees. Deze visie van Johannes plaatst op sobere wijze dit punt in het kader van de grote strijd.

Johannes legt verderop nog eens de nadruk op deze zaak:

“Want er zijn vele verleiders in de wereld gekomen, die niet belijden dat Jezus Christus in het vlees is gekomen. Deze is de verleider en de antichrist.”

2 Johannes 7

Hier wordt de sleutel tot de dwaalleer van het pausdom (de antichrist) getoond: het geloof dat Jezus niet in het vlees is gekomen. Dit schriftwoord kan duidelijk geen

betrekking hebben op het geloof dat Jezus niet menselijk was, want het pausdom heeft dat feit nooit tegengesproken. Maar met zijn leerstelling over de onbevleete ontvangenis heeft het pausdom de waarheid ontkend dat Jezus kwam met onze gevallen natuur. Hier is de kern van de geest van de antichrist en hier zien wij ook de kern van de “nieuwe theologie”: ze liggen samen onder één deken!

Paulus geeft sterk steun voor deze opvatting bij zijn uitleg van de “verborgenheid der godzaligheid” (1 Timotheüs 3:16) en van de “verborgenheid der ongerechtigheid” (2 Thessalonicenzen 2:7). Het begrijpen van de verborgenheid der godzaligheid is essentieel voor ons begrijpen van de verborgenheid der ongerechtigheid. Paulus verklaart dat de menselijke natuur van Christus centraal staat in het mysterie der godzaligheid:

“En buiten alle twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot: God is geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in de Geest, is gezien door de Engelen, is gepredikt onder de heidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in de heerlijkheid.”

1 Timotheüs 3:16

Als het feit dat Christus naar de aarde is gekomen in het gevallen menselijke vlees de sleutel vormt tot de verborgenheid der godzaligheid, dan is de sleutel tot ons begrijpen van de verborgenheid van de ongerechtigheid te vinden in de ontkenning dat Jezus in het vlees is gekomen. Johannes verwijst dan ook naar deze dwaling als zijnde “de geest van de antichrist”.

De inzichten van Paulus in de verborgenheid der godzaligheid en de verborgenheid der ongerechtigheid ontsluiten voor ons de centrale relatie tussen de menselijke natuur van Christus en de vervolmaking van het karkater. Zij die geloven dat Christus openbaar is geworden in het vlees – in de natuur van de gevallen mens – begrijpen de godzaligheid waarin Christus voorziet voor allen die Hem in geloof aanvaarden.

6. De “nieuwe theologie” en de natuur van de mens

Als wij onszelf niet kennen, wat dan?

De “nieuwe theologie” is gebaseerd op een verkeerde visie op de natuur van de mens. Dit is een van de meest principiële punten waaraan men de “nieuwe theologie” kan herkennen. Wij zullen zeven aspecten van deze zaak bezien in het licht van Gods Woord.

1. De mens wordt niet geboren met de erfzonde

Het idee van de erfzonde of originele zonde was diep ingeslepen in de Augustiniaanse opvatting van het Christendom. Augustinus bracht dit geloof mee vanuit het heidendom. Dit concept houdt in dat de mens wordt geboren en zelfs ontvangen in zonde, en daardoor “uit erfenis” schuldig, omdat Adam in zonde is gevallen. Er is niets wat de mens kan doen of wat God doet om deze situatie recht te zetten. Deze valse voorstelling van zaken leidt velen ertoe te geloven, dat God van te voren bepaalt dat sommigen voor eeuwig gered zullen worden. Anderen veroordeelt Hij om eeuwig straf te ondergaan. Sommige christenen citeren het gebed van David als bewijs voor dit standpunt. Vaak worden dan moderne vertalingen aangehaald. In veel van deze vertalingen neigt de woordkeus naar de voorkeur van de vertaler voor het idee van de erfzonde. In de statenvertaling luidt de tekst als volgt:

“Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.”

Psalm 51:7

Wij zullen zien dat deze tekst niets zegt over schuld of erfzonde. De opvolgende verzen openbaren de waarheid dat het voor David mogelijk was om geheel gereinigd te worden van de zonde die hij met Bathséba had begaan:

“Zie, Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste, en in het verborgene maakt Gij mij wijsheid bekend. Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn, en ik zal witter zijn dan sneeuw.”

Psalm 51:8-9

“Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest.”

Psalm 51:12

Deze teksten bannen iedere gedachte uit dat David geloofd zou hebben in de erfzonde of in het resultaat daarvan, namelijk dat de mens niet zou kunnen ophouden met zondigen. Gods waarheid vertelt ons echter dat de mens wordt geboren met kwade neigingen, met een natuurlijke geneigdheid om zich op wegen te begeven die hem van God vervreemden. De onbekeerde mens zal natuurlijkerwijs tot een zondaar worden en gescheiden raken van God.

De Bijbel benadrukt dat een mens verantwoordelijk is voor zijn eigen zonde, niet voor die van iemand anders:

“toen zeide de Heere tot Mozes: Dien zou ik uit Mijn boek delgen die tegen Mij zondigt.”

Exodus 32:33

“de ziel die zondigt, die zal sterven; de zoon zal niet dragen de ongerechtigheid des vaders, en de vader zal niet dragen de ongerechtigheid des zoons; de gerechtigheid des rechtvaardigen zal op hem zijn, en de goddeloosheid des goddelozen zal op hem zijn.”

Ezechiël 18:20

Deze geïnspireerde teksten ontkennen met nadruk de valse leer van de erfzonde. Op geen enkele manier houdt God mensen schuldig voor de zonden van hun voorvaderen. Wanneer erfzonde Bijbels was dan zou God niet met betrekking tot Johannes de Doper hebben verklaard:

“Want hij zal groot zijn voor de Heere; noch wijn, noch sterke drank zal hij drinken, en zal met de heilige Geest vervuld worden, ook van zijn moeders lichaam af.”

Lukas 1:15

Wij zijn schuldig vanwege onze eigen zonde:

“want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods.”

Romeinen 3:23

“Daarom gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welke allen gezondigd hebben.”

Romeinen 5:12

2. 's Mensen eeuwigheid is niet voorbeschikt door God

Het is waar dat slechts weinig Zevende-dags Adventisten openlijk de leer van de voorbeschikking of ‘predestinatie’ aanhangen, maar ze is wel een logisch gevolg van het geloof in de erfzonde, en daardoor kwamen ook Luther en Calvijn tot die leer. Toch verklaren de Schriften met nadruk dat de mens zelf kiest voor zijn eeuwig lot:

“Doch zo het kwaad is in u de Heere te dienen, kiest u heden wie u dienen zult, hetzij de goden welke uws vaders die aan de andere zijde van de rivier waren, gediend hebben, of de goden der Amorieten in welker land gij woont; maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen.”

Jozua 24:15

“Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt, en stenigt die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder haar vleugelen, en gijlieden hebt niet gewild”

Mattheüs 23:37

“En de Geest en de bruid zeggen: Kom. En wie het hoort zegge: Kom. En wie dorst heeft kome; en wie wil, neme het water des levens om niet.”

Openbaring 22:17

Christus trok alle mensen tot Zich door Zijn dood op Golgotha (Johannes 12:32), maar de mens is vrij om deze voor hem verworven redding te aanvaarden of te verwerpen.

3. De redding van de mens is aan voorwaarden gebonden

Veel Zevende-dags Adventisten zijn het zich niet bewust dat de valse leer van ‘eens gered-altijd gered’ samenhangt met de “nieuwe theologie”. Dit gebrek aan inzicht is te wijten aan het feit dat deze leer op een veel subtieler manier bij ons is binnengebracht dan ze doorgaans wordt gepresenteerd door de meeste Evangelische Protestant. Toch hangen zij, die geloven dat wij gered zullen worden, onafhankelijk van het behalen van de overwinning over de zonde, door dat geloof automatisch die ‘eens gered-altijd gered’ doctrine aan. Die gaat er namelijk stilzwijgend van uit dat behoudenis niet afhankelijk is van gehoorzaamheid. Toch benadrukt de Bijbel herhaaldelijk dit feit:

“Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo iemand zich onttrekt, Mijne ziel heeft in hem geen behagen.”

Hebreeën 10:38

“Maar als de rechtvaardige zich afkeert van zijne gerechtigheid en onrecht doet, doende naar al de gruwelen die de goddeloze doet, zou die leven? Al zijne gerechtigheden die hij gedaan heeft, zullen niet gedacht worden; in zijne overtreding waardoor hij overtreden heeft, en in zijne zonde die hij gezondigd heeft, daarin zal hij sterven.”

Ezechiël 18:24

“Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

Johannes 3:16

“Zalig is de man die verzoeken verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zo zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Heere beloofd heeft dengenen die Hem liefhebben.”

Jakobus 1:12

“Maar de goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over dengenen die Hem vrezen, en Zijne gerechtigheid aan kindskinderen; aan dengenen die Zijn verbond houden, en die aan Zijne bevelen denken om die te doen.”

Psalm 103:17-18

Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus Zijnen Zoon reinigt ons van alle zonden.”

1 Johannes 1:7

“en zie, er kwam één tot Hem, en zeide tot Hem: Goede Meester, wat zal ik goeds doen, opdat ik het eeuwige leven hebbe? En hij zeide tot hem: Wat noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan één, namelijk God. Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden.”

Mattheüs 19:16-17

4. Christelijke karaktervervolmaking is een geschenk van Jezus

De “nieuwe theologie” ontkent karaktervervolmaking (of “karaktervorming” zoals wij Adventisten dat plegen te noemen). De Bijbel belooft aan alle Christenen een

voorrecht: zij worden in staat gesteld om een volmaakt karakter te ontwikkelen. De aanhangers van de “nieuwe theologie” verwarren echter perfectie met perfectionisme. Dit laatste idee gaat uit van de satanische dwaling dat de goede werken van een mens verdiensten in zich zouden hebben. Het Woord van God zegt echter:

“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof, en dat niet uit u, het is een gave Gods.”

Efeze 2:8

“Wij besluiten dan dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet.”

Romeinen 3:28

“... doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus en niet uit de werken der wet; daarom dat uit werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.”

Galaten 2:16

Voorts hangt met het idee van perfectionisme samen de bewering, dat een mens een toestand kan bereiken waarin geen verdere vooruitgang meer mogelijk is – een toestand van zogenoemde ‘absolute volmaaktheid’. Beweerd wordt, dat hij niet meer uit deze toestand kan vallen. Een dergelijk geloof staat lijnrecht tegenover Gods Woord en dient verworpen te worden. Hoewel, de Bijbel geeft overvloedig bewijs dat Gods heiligen, in de kracht van Jezus, volmaakt zullen zijn:

“En de Heere zei tot de satan: hebt gij ook acht geslagen op Mijnen knecht Job? Want niemand is op aarde gelijk hij, een man oprecht en vroom, God vrezende en wijkende van het kwaad.”

Job 1:8

“een iegelijk, die gelooft dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren; en een iegelijk die liefheeft Dengene Die geboren heeft, die heeft ook lief dengene, die uit Hem geboren is. Hieraan kennen wij, dat wij kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden bewaren. Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar. Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof. Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft dat Jezus is de Zoon van God?”

1 Johannes 5:1-5

“En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren. Die daar zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet; maar zo wie Zijn Woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden; hieraan kennen wij, dat wij in Hem zijn. Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft.”

1 Johannes 2:3-6

“weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.”

Mattheüs 5:48

“Welgelukzalig zijn zij, die Zijn getuigenissen onderhouden, die Hem van ganser harte zoeken. Ook geen onrecht werken, maar wandelen in Zijn wegen.”

Psalm 119:2-3

“De overgeblevenen van Israël zullen geen onrecht doen, noch leugens spreken, en in hun mond zal geen bedrieglijke tong gevonden worden ...”

Sefanja 3:13

“Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren.”

1 Johannes 3:9

“En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herder en leraars; tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en de kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus.”

Efeze 4:11-13

“Dewijl dan Christus voor ons in het vlees geleden heeft, zo wapent gij u ook met dezelfde gedachte, namelijk dat wie in het vlees geleden heeft, die heeft opgehouden van de zonde; om nu niet meer naar de begeerlijkheden der mensen, maar naar den wil van God, de tijd, die overig is in het vlees te leven.”

1 Petrus 4:1-2

Volmaaktheid kan niet worden bewerkstelligd door de mens, zelfs niet wanneer hij zijn uiterste best doet. Altijd zal hij moeten vechten, voortmarcheren en worstelen. Maar het vervolmaken van het karakter is het werk van Christus. Hij is de Enige die de zonde uit ons leven verwijdert. Volmaaktheid is echter niet hetzelfde als rijpheid. De bekeerde man of vrouw blijft steeds groeien in rijpheid door de progressieve wijze waarop God hem of haar openbaringen geeft.

5. De heiligen worden voorzien van Christus' zegevierde kracht om de zonde te kunnen overwinnen

De Bijbelse waarheid die wordt geloofd door getrouwe Zevende-dags Adventisten is dat de heiligen NU de overwinning over de zonde kunnen en ook zullen behalen. De “nieuwe theologie” leert dat de heiligen zullen voortgaan met zondigen totdat Jezus weerkomt. De Schrift heeft ons het volgende daarover te zeggen:

“Hem nu, Die machtig is u van struikelen te bewaren, en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid, in vreugde ...”

Judas 24

“Ulieden heeft geen verzoeking bevangen dan menselijke; doch God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt; maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen.”

1 Korinthe 10:13

“Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.”

Filippenzen 4:13

“Opdat Hij haar Zichzelven heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.”

Efeze 5:27

“Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden), en heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus.”

Efeze 5:16

“Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen zodanigen is de wet niet. Maar die van Christus zijn hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden.”

Galaten 5:22-24

De laatste generatie zal volmaakt zijn. Zij zullen God gehoorzamen. Zij zullen Zijn wet houden, want Hij heeft beloofd dat Hij de kracht zou geven voor een dergelijke gehoorzaamheid:

“En de draak vergrimde op de vrouw, en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben.”

Openbaring 12:17

“Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zijn zij, die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus.”

Openbaring 14:12

“En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen.”

Openbaring 19:8

“Deze zijn het, die met vrouwen niet bevlekt zijn, want zij zijn maagden; dezen zijn het, die het Lam volgen waar Het ook heengaat; dezen zijn gekocht uit de mensen, tot eerstelingen Gode en het Lam. En in hun mond is geen bedrog gevonden; want zij zijn onberispelijk voor de troon van God.”

Openbaring 14:4-5

“Opdat Hij haar Zichzelven heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou zijn heilig en onberispelijk.”

Efeze 5:27

“Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat nog vuiler worde; en die rechtvaardig is, dat hij nog gerechtvaardigd worde; en die heilig is, dat hij nog geheiligd worde.”

Openbaring 22:11

Deze duidelijke woorden van de Schrift rekenen doeltreffend af met de ontmoedigende gedachte van de “nieuwe theologie” dat God niet de kracht zou geven om alle zonde te overwinnen. Deze dwaling geloven betekent dat God de hemel weer zou gaan bevullen met zondaars en dat Hij op volkomen willekeurige wijze heiligen zou maken van zondaars. De Schrift ontkent deze beide gedachten categorisch.

6. Wedergeboorte vindt plaats op het moment dat een mens zich bekeert

De Bijbelse waarheid is dat wedergeboorte en bekering gelijktijdig plaatsvinden: bekering is de ervaring van het wedergeboren worden. In een in 1977 door onze kerk uitgegeven boek "Answers on the way" heeft Dr. Ford geschreven: "Bekering brengt de heilige Geest tot de mens en de geestelijk zaden voor een nieuwe natuur." Deze uitspraak steunt de verkeerde evangelische gedachte, dat bekering het zaaien van zaad is, of het bevrucht worden door de waarheid, en dat de wedergeboorte plaatsvindt op één of ander ogenblik na die bekering. Deze gedachte is een radicale afwijking van wat de Bijbel leert. Als dat waar zou zijn, zouden wij niet in een reddende relatie met Jezus verkeren in de tijd die tussen onze bekering en onze wedergeboorte ligt, want Jezus heeft gezegd:

"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien."

Johannes 3:3

Toch zegt de Bijbel dat zij die wedergeboren zijn Christus' macht over de zonde in zich hebben:

"Indien gij weet, dat Hij rechtvaardig is, zo weet gij, dat een iegelijk, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is."

1 Johannes 2:29

"Wij weten, dat een iegelijk, die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet."

1 Johannes 5:18

"Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde."

Romeinen 6:6-7

"Hebbende dan uw zielen gereinigd in de gehoorzaamheid der waarheid, door den Geest, tot ongeveinsde broederlijke liefde, zo hebt elkander vuriglijk lief uit een rein hart; gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God."

1 Petrus 1:22-23

Het scheiding brengen tussen de bekering en de wedergeboorte-ervaring is noch logisch, noch Schriftuurlijk.

7. Wij zijn in Christus en Christus is in ons

De Bijbel leert dat. Toch beweren sommigen, dat volhouden dat Christus in ons is, neerkomt op een vorm van zombisme! Het bezwaar dat zij aanvoeren is, dat, als Christus in ons zou zijn, wij geen eigen geest meer zouden hebben. Wij zouden ons vermogen om te kiezen en beslissingen te nemen kwijt zijn. Zoals dat met veel dingen in het geloof het geval is, heeft deze redenering wel enige waarheid in zich. Zeker is het zo dat, als Christus in ons is, wij zijn wil zullen doen, maar er is wel een grote tegenstelling tussen je wil overgeven aan satan en de overgave van de wil aan Christus. Wanneer wij onze wil aan satan overgeven maakt hij ons tot slaven en handelen wij inderdaad als zombies. Wanneer wij onze wil aan Christus overgeven

maakt Hij ons vrij. Hij zal ons nooit beroven van ons recht om zelf beslissingen te nemen. Hij zal nooit beslag leggen op onze loyaliteit tegen onze wil. Op het ogenblik dat wij beslissen toe te treden tot de troepen van de vijand zal Hij, met Goddelijk verdriet, ons toestaan die keuze te maken.

Niets maakt dit zo duidelijk als Christus' gelijkenis van de wijnstok en de ranken. Men zou daarbij de vraag kunnen stellen of de wijnstok in de ranken is of de ranken in de wijnstok. Kennelijk zijn beide beweringen juist.

“Ik ben de Wijnstok, en gij zijt de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen.”

Johannes 15:5

Deze waarheid wordt ook in andere teksten in de Bijbel bevestigd:

“Hieraan kennen wij, dat wij in Hem blijven, en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft.”

1 Johannes 4:13

“Zo wie beleden zal hebben, dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem, en hij in God.”

1 Johannes 4:15

“Onderzoekt uzelf, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is? tenzij dat gij enigszins verwerpelijk zijt?”

2 Korinthe 13:5

“Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu nog in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.”

Galaten 2:20

“Aan wie God heeft willen bekendmaken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid.”

Kolossenzen 1:27

Er is geen twijfel aan dat de zondige, gevallen mens wordt geboren in een toestand van hulpeloosheid. Het reddende offer van Jezus Christus zorgt echter niet alleen voor vergeving, maar ook voor herstel. God wil een volk op deze aarde hebben dat Zijn karakter weerspiegelt, dat aan de wereld de liefde en reinheid zal laten zien van hen, die aan Jezus de volledige zeggenschap over hun leven hebben gegeven. Zij zullen het positieve bewijs leveren dat satans bewering, dat de mens niet in staat is om Gods wet te gehoorzamen, vals is. Gods macht om zondaars te veranderen zal worden gedemonstreerd voor een zich verwonderend universum.

Hen die niet bekend zijn met “nieuwe theologie” ontgaat gemakkelijk haar tendens, de richting waarheen zij stuurt. Het is niet ongewoon dat voorstanders van de “nieuwe theologie” de gedachte van overwinning over de zonde overeind houden. Maar in werkelijkheid houden zij niet overeind dat Christus de macht heeft om de mens een blijvende overwinning over de zonde te verschaffen. Zij houden eerder staande dat overwinning over de zonde een onbereikbaar ideaal is waar de mens natuurlijk wel naar behoort te streven. Zij die de “nieuwe theologie” propageren zullen ook dikwijls oproepen tot eenheid onder de gelovigen. Toch zijn de oproepen niet gericht op een waarheid die mensen heiligt. Zij zullen eerder, onder de dekmantel van het vermijden

van onenigheid onder de gelovigen, de mensen ertoe aansporen om op die leerstellingen, die verdeeldheid veroorzaken, niet de nadruk te leggen. Deze houding is bevorderlijk voor het werk van satan die ervoor heeft gezorgd, dat alle waarheden die ten goede van het verkeerde onderscheiden, controversieel werken. Al dat soort oproepen tot eenheid vergroten slechts de verdeeldheid die reeds zo duidelijk zichtbaar is in Gods kerk.

Zij die de “nieuwe theologie” aanhangen zullen dikwijls een hele vreemde uitdaging richten tot hen die leren dat Christus voorziet in de kracht om het karakter te vervolmaken. Zulke mensen stellen vaak vragen met een enorme baard, zoals: ‘Bent u volmaakt?’ of: ‘Kent u iemand die volmaakt is?’ Maar dat soort zaken is niet aan de mens om te bepalen of te beoordelen. Het komt alleen aan de Heere toe, de rechtvaardige Rechter, om dat te bepalen. Geen enkel mens, die volmaakt is zal beweren dat hij dat is. De volmaaktheid van een mens steunt altijd op Jezus. Dikwijls wordt het idee van volmaaktheid foutief bestempeld als wetticisme, maar dit is een valse beschuldiging, want volmaaktheid steunt niet op dat wat een mens kan doen, maar op wat God heeft beloofd te zullen doen voor de mens die zich aan Hem heeft overgegeven.

Het Bijbelse concept van volmaaktheid slaat niet op volmaaktheid in het vlees voor de wederkomst van Jezus. Tot het moment dat dit sterfelijke onsterfelijkheid zal aandoen en dit gedegeneerde lichaam verheerlijkt zal worden zullen wij het vlees van de gevallen mens blijven bezitten. Het gaat om vervolmaking van het karakter. Zr. White heeft dit onderscheid nauwkeurig uiteengezet toen zij bezig was de “Holy Flesh” beweging in Indiana te bestrijden. Maar God zal een volk op deze aarde hebben dat Zijn Naam en Zijn karakter hoog zal houden, een volk dat zal zijn toegerust met de kracht van de heilige geest, dat voorwaarts zal gaan om tot iedere bewoner van deze wereld de laatste uitnodiging te richten, de luide roep. Wat een schitterend voorrecht voor hen die gehoor willen geven aan Jezus’ oproep!

7. De “nieuwe theologie” en de waarheid over de zonde Hoe kunt u er afstand van doen als u niet weet wat het inhoudt?

Een juist begrip van wat de Bijbel leert over de zonde is essentieel voor het begrijpen van wat behouden worden inhoudt. Vier van de meest kenmerkende waarheden die door de “nieuwe theologie” worden aangevochten worden hieronder behandeld.

1. Zonde is het met opzet of uit nalatigheid schenden van Gods wet

De aanhangers van de “nieuwe theologie” stellen de zonde voor als zijnde iedere afwijking van de wil van God en iedere zwakheid of breekbaarheid van de mens. Sommigen kennen het getuigenis van de Schrift niet. Anderen negeren de Schrift totaal in hun besliste poging om hun dwalende standpunten te verdedigen. Zo wordt alles, wat voortkomt uit gebrek aan kennis, zonde genoemd. Als dat waar zou zijn dan zouden geschapen wezens nooit in volkomen zondeloosheid kunnen leven, of dat nu engelen of behouden heiligen zijn, want alleen God is alwetend.

Colin heeft eens een brief ontvangen van een sterke voorvechter van de “nieuwe theologie”, die hem vroeg of hij wel eens had vergeten om de brieven van zijn vrouw op de post te doen. De brieven schrijver betoogde, dat een dergelijke vergeetachtigheid zonde was. Een andere leidende figuur in de “nieuwe theologie” stelde eens dat het over elkaar slaan van de benen zonde was omdat zulks de optimale stromen van het bloed beperkte en daarom slecht voor de gezondheid was. Als deze theorie juist was zou bidden ook verkeerd zijn, want knielen werkt ook belemmerend op de bloedsomloop. Men zou deze denkwijze misschien van weinig belang kunnen achten, maar ze is wel essentieel in het kader van de leringen van de “nieuwe theologie”. Wanneer de aanhangers van die “nieuwe theologie” ervan uitgaan, dat iedere vorm van menselijke beperktheid zonde is, dan wordt het duidelijk dat niemand ooit de overwinning over de zonde kan behalen.

Dit geloof leidt tot een gevoel van vleeselijke zekerheid. Als een mens kan worden gered terwijl hij volhardt in de “zonden” van zijn beperktheid, dan is er geen reden om te concluderen dat hij niet gered kan worden terwijl hij volhardt in andere zonden van een meer bedenkelijk karakter. Op deze manier wordt de “hoge” opvatting van het begrip “zonde” – zoals deze denkwijze wordt genoemd – gebruikt om de mogelijkheid tot gehoorzaamheid te ontkennen die God heeft beloofd aan allen die Hem dienen. De zogenaamde “lage” opvatting van de zonde houdt, in tegenstelling daarmee, de zegen van de gehoorzaamheid aan God staande. De dienaar van God zegt dat er maar één definitie van de zonde is:

“Een iegelijk die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid; want de zonde is de ongerechtigheid.”

1 Johannes 3:4*

*In de Engelse tekst staat hier: “for sin is the transgression of the law”- want zonde is de overtreding van de wet. Dit komt meer overeen met onze NBG vertaling “... en de zonde is wetteloosheid” en ook met de Griekse grondtekst.

De Heere heeft volledig begrip voor de beperkingen van het zondige vlees waarin wij geboren zijn, maar Hij heeft beloofd dat wij de zonde kunnen overwinnen door de vernieuwing van onze geest (Romeinen 12:12). Ondubbelzinnig zegt de Geest der Profetie dat God ons de overwinning over de zonde kan geven, te allen tijde.

“Laat niemand zeggen ‘Ik kan niets aan mijn karaktergebreken doen’. Als u tot dit besluit komt zult u zeker het eeuwige leven niet verkrijgen.”

Lessen uit het Leven van Alledag blz. 201

Het leven en dienstwerk van Jezus geven ons een voorbeeld van het overwinnen van de zonde:

“Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijne voetstappen zoudt navolgen; Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in zijnen mond gevonden.”

1 Petrus 2:21-22

Dit voorbeeld van Jezus toont niet alleen een standaard voor het gedrag van Gods kinderen, maar ook – en dat is inherent daaraan – de Goddelijke macht om nog tijdens het leven de overwinning te behalen over de zonde.

2. God stelt niemand verantwoordelijk voor zonden die uit onwetendheid werden begaan

De “nieuwe theologie” beweert ten onrechte dat God mensen verantwoordelijk stelt voor dergelijke zonden. De Bijbel zegt echter met nadruk dat kennis en begrip vereisten zijn om verkeerd handelen aan te merken als zonde.

Het Woord van God zegt dat God mededogen heeft met de onwetenden:

“Die behoorlijk medelijden kan hebben met de onwetenden en dwalenden, aangezien hij ook zelf met zwakheid omvangen is.”

Hebreeën 5:2

Deze belofte slaat echter niet op hen, die uit nalatigheid onwetend zijn:

“Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen? Welke begonnen zijnde verkondigd te worden door de Heere, aan ons bevestigd is geworden door degenen die Hem gehoord hebben, God bovendien medegetuigende door tekenen en wonderen en menigerlei krachten, en bedelingen des heiligen Geestes naar Zijn wil.”

Hebreeën 2:3-4

Zij die, hoewel gewillig, de volheid van Gods waarheid niet verstaan, zullen toch worden beoordeeld aan de hand van hun reactie op het licht dat zij hebben ontvangen:

“Want wanneer de heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen die der wet zijn, deze, de wet niet hebbende, zijn zichzelf een wet; als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten, hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander hen beschuldigende of ook ontschuldigende.”

Romeinen 2:14-15

In het koninkrijk des hemels zullen er velen zijn die Sabbatschenners zijn geweest, of zelfs afgodenaanbidders, en die toch behouden zijn. De behouden heidenen hebben gehoor gegeven aan de leiding van de heilige Geest, die zij nooit hebben gekend en aan Christus over Wie zij nooit hebben geleerd:

“Zelfs onder de heidenen zijn mensen die een geest van vriendelijkheid hebben gekoesterd. Eer zij de woorden van hun leven hadden gehoord, gedroegen zij zich vriendelijk jegens de zendingen en hebben voor hen gezorgd, zelfs met gevaar van hun eigen leven. Onder de heidenen zijn mensen die God hebben gediend zonder het te weten. Andere mensen hebben hen het licht nooit gebracht. Toch zullen zij niet verloren gaan. Hoewel zij Gods geschreven wet

niet hebben gekend, hebben zij Zijn stem tot hen horen spreken door de natuur en zij hebben de dingen gedaan die de wet eist. Hun daden leveren het bewijs dat de heilige Geest hun harten heeft aangeraakt en zij worden erkend als kinderen van God.”

Jezus, de Wens der Eeuwen blz.531

De Bijbel geeft uitspraak op uitspraak waaruit duidelijk en helder blijkt dat God de mens niet verantwoordelijk stelt voor onwetendheid buiten zijn schuld:

“Wie dan weet goed te doen, en het niet doet, dien is het zonde.”

Jakobus 4:17

“God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu allen mensen alom, dat zij zich bekeren.”

Handelingen 17:30

Jezus Christus heeft aan de Farizeeën duidelijk gemaakt dat zelfs de leiders van het volk, als ze onwetend waren zonder dat zij dat beseften, voor God niet schuldig zouden worden gehouden:

“Jezus zeide tot hen: Indien gij blindt waart, zo zoudt gij geen zonde hebben; maar gij zegt nu: Wij zien; zo blijft dan uw zonde.”

Johannes 9:41

“Indien Ik niet gekomen ware, en tot hen gesproken had, zij hadden geen zonde; maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonde.”

Johannes 15:22

Zonde en het schenden van de wet veroorzaken schuld, die schreeuwt om vergeving en goedmaken:

“Het zal dan geschieden, dewijl hij gezondigd heeft, en schuldig geworden is, dat hij wederuitkeren zal den roef, dien hij geroofd, of het onthoudene, dat hij met geweld onthoudt, of het bewaarde, dat hij hem te bewaren gegeven was, of het verlorene, dat hij gevonden heeft ...”

Leviticus 6:4

“Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle.”

Jakobus 2:10

“gij zult den Naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken; want de Heere zal niet onschuldig houden, die Zijn Naam ijdelijk gebruikt.”

Exodus 20:7

Het zonde probleem dwingt ons tot een beslissing:

“Waakt op rechtvaardiglijk, en zondigt niet.”

1 Korinthe 15:34

“weet gij niet, dat wien gij zelve stelt tot dienstknechten ter gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt desgenen, dien gij gehoorzaamt, of der zonde tot den dood, of der gehoorzaamheid tot gerechtigheid?”

Romeinen 6:16

Als de zonde zou bestaan uit al de oneindige zwakheid van de mens, dan zouden deze oproepen oneerlijk en onrechtvaardig zijn. Hetzelfde zou gezegd kunnen worden van Christus' oproep aan hen voor wie Hij Zijn dienstwerk verrichtte:

“Zo veroordeel Ik u ook niet; ga henen en zondig niet meer.”

Johannes 8:11

“Daarna vond Jezus hem in de tempel en zeide tot hem: Zie, gij zijt gezond geworden; zondig niet meer, opdat u niet wat ergers geschiedde.”

Johannes 5:14

De ‘hoge’ opvatting van de zonde brengt ons ertoe de zonde te verontschuldigen en maakt voor degenen die daarin geloof een zondig-en-leef theologie acceptabel. De ‘lage’ opvatting van de zonde geeft een basis waarop God Zijn karakter in Zijn volk kan uitwerken.

3. Zonde kan NU overwonnen worden

Eén van de kenmerken van de “nieuwe theologie” is het geloof, dat allen zullen doorgaan met zondigen totdat Jezus weerkomt. Ook al worden er oproepen gedaan om de zonde te overwinnen en het leven te heiligen, en wordt groei in rechtvaardig gedrag aangemoedigd, de aanhangers van de “nieuwe theologie” geloven niet, dat een van de heilige Geest vervuld mens in staat is om van moment op moment de zonde in zijn leven te overwinnen.

Eén van de grootste vergissingen die Robert Brinsmead in de zestiger jaren heeft begaan is te beweren, dat de zonde zou worden uitgedelgd door een speciale daad van God bij de verzegeling. Dit standpunt suggereerde, dat voor de verzegeling geen overwinning over de zonde mogelijk was. Deze dwaling was in overeenstemming met zijn aanvaarding van de leer van de erfzonde. Later heeft Brinsmead het tijdstip van de uitdelging van de zonde verschoven door het aanvaarden van de evangelische dwaling dat overwinning over de zonde niet zou plaatsvinden voor de wederkomst van Christus.

Wij herinneren ons een bijeenkomst onder auspiciën van de Greater Sydney Conference, waar twee predikanten een uiteenzetting gaven over de dwaalleer in Brinsmeads standpunt in de zestiger jaren. Eén van die twee, dwaling gebruikend om dwaling te corrigeren, beweerde dat “Brinsmead het verkeerd zag, omdat wij geen overwinning kunnen behalen voor de wederkomst van Jezus.” De andere predikant stelde correct: “Brinsmead heeft het fout. De Heere wil dat wij nu de zonde overwinnen. Wij kunnen nu de zonde wegdoen door de kracht van Christus.” Weinigen op die vergadering konden voorzien dat deze twee tegengestelde standpunten de hele basis zouden vormen van het verschil tussen waarheid en dwaling in de zeventiger jaren.

God heeft altijd volmaakte gehoorzaamheid van Zijn volk geëist. Maar bij die eis heeft Hij de oneindige macht gevoegd om de overwinning te behalen over de zonde. Hier volgen enkele van de duidelijkste Bijbelse uitspraken daarover:

“Dewijl dan Christus voor ons in het vlees geleden heeft, zo wapent gij u ook met dezelfde gedachte, namelijk dat wie in het vlees geleden heeft, die is onttrokken aan de zonde, om nu niet meer naar de begeerlijkheid der mensen, maar naar den wil Gods, den tijd, die over is in het vlees, te leven.”

1 Petrus 4:1-2

“Hebbende dan uwe zielen gereinigt in de gehoorzaamheid der waarheid, door den Geest, tot ongeveinsde broederlijke liefde, zo hebt elkander vurig lief uit een rein hart.”

1 Petrus 1:22

“Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen; want wie gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde.”

Romeinen 6:6-7

“... op welken (Christus de hoeksteen) het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heilige tempel in den Heere.”

Efeze 2:21

“... opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen maar naar den Geest.”

Romeinen 8:4

“Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.”

1 Korinthe 15:57

“Hem nu, Die machtig is u voor struikelen te bewaren, en onstraffelijk te stellen voor Zijne heerlijkheid in vreugde ...”

Judas 24

“Want de zaligmakende genade Gods is verschenen voor alle mensen, en onderwijst ons, dat wij de goddeloosheid en de wereldse begeerten verzakende, matig en rechtvaardig en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld, verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus, die Zichzelven voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelven een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.”

Titus 2:11-14

“Een iegelijk die in Hem blijft, die zondigt niet; een iegelijk die zondigt, die heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend.”

1 Johannes 3:6

“Wij weten, dat een iegelijk die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet.”

1 Johannes 5:18

4. Zonde brengt scheiding tussen ons en God

De voorstanders van de “nieuwe theologie” beweren dat wij niet van God worden gescheiden door een toevallige zonde. Hun menselijk redeneren volgt deze lijn: God speelt jojo met Zijn volk. Scheidt een vader zichzelf van zijn kinderen omdat zij ongehoorzaam zijn? Hoeveel te minder zal God zulks dan doen vanwege toevallige zonden? De Schrift, beweert men, zegt het zelfs nog sterker:

“... Ik zal u niet begeven en zal u niet verlaten.”

Jozua 1:5

“Weest sterk en hebt goede moed, vreest niet en verschrikt niet voor hun aangezicht; want het is de Heere uw God Die met u gaat; Hij zal u niet begeven, noch u verlaten.” en “De Heere nu is Degene Die voor uw aangezicht gaat; Die zal met u zijn; Hij zal u niet begeven, noch u verlaten; vreest niet en ontzet u niet,”

Deuteronomium 31:6 en 8

Abusievelijk wordt door hen die de “nieuwe theologie” aanhangen vaak beweerd dat zij, die geloven in Gods waarheid, zeggen dat God Zich scheidt van de mens om een

enkele zonde. Dat is niet waar; wel waar is dat wij door een enkele zonde scheiding brengen tussen onszelf en God:

“Maar uwe ongerechtigheden maken ene scheiding tussen ulieden en tussen uwen God, en uwe zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort.”

Jesaja 59:2

Wanneer wij zondigen brengen wij scheiding tussen onszelf en God. Om een of andere onverklaarbare reden hebben de aanhangers van de “nieuwe theologie” geen aandacht geschonken aan de consequenties van het feit dat een enkele zonde Adam en Eva – en door hen de gehele mensheid – heeft afgesneden van de directe aanwezigheid van God. Zij realiseren zich niet wat de betekenis is van de openbaring van het feit, dat een enkele zonde het voor Mozes onmogelijk maakte het beloofde land binnen te gaan. Het is niet ongebruikelijk dat aanhangers van de “nieuwe theologie” beweren dat David nog steeds in een relatie van behouden zijn met God verkeerde toen hij zich schuldig maakte aan moord en overspel. Het is echter duidelijk dat David dat zelf niet geloofde. Hij was op dit punt in zijn leven zijn behoudenis kwijtgeraakt. Daarom bad hij:

“Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw heilige Geest niet van mij. Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij.”

Psalm 51:13-14

Paulus benadrukt de waarheid dat wij of in de geest, of in het vlees zijn. Als wij in het vlees zijn kunnen wij niet gered worden, maar in de geest hebben wij eeuwig leven:

“Want die naar het vlees zijn, bedenken, dat des vleses is; maar die naar den geest zijn, bedenken dat des Geestes is. Want het bedenken des vleses is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede; daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet. En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.

Romeinen 8:5-8

Dit onderwerp wordt goed geïllustreerd in de gelijkenis van de verloren zoon. De zoon heeft zeer zeker zijn familie te schande gemaakt en zijn vader onteerd door zijn leven van lichtzinnigheid. Het was echter niet de vader die scheiding bracht tussen hemzelf en zijn zoon. Het was de zoon die zich scheidde van zijn vader.

Na een korte tijd van extatisch plezier ging de jongen terug naar de vader, toen hij de afschuwelijke consequenties van zijn zonden onder ogen moest zien. Wat een prachtig tafereel wordt ons geschilderd als die jongen zijn thuis nadert! Voor zichzelf repeteert hij een zin die, naar hij hoopt, het hart van zijn vader zal vermurwen:

“Ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.”

Lukas 16:19

Wat een beeld van onze liefhebbende hemelse Vader zien wij in die vader! Op het moment dat hij zijn zoon herkende snelde hij de weg af, niet met de zekere tred van een jonge man, maar met de wat moeizame gang van een man op middelbare leeftijd. Toen hij bij zijn jongen kwam opende hij zijn armen en omhelsde hem. De

jongen begon stamelend zijn gerepeteerde speech uit te spreken, maar de vader was doof voor zijn woorden. Hij bracht hem in het huis, nam hem zijn vuile en gescheurde kleren af, waste hem en deed hem niet de kleren van een dienaar maar het kleed van een zoon des huizes aan. Wanneer wij onszelf scheiden van God door te zondigen worden we niet achtergelaten in een staat van hopeloosheid. Wij hebben een liefhebbende Heiland die ons heeft gezegd:

“Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige.”

1 Johannes 2:1

Helaas heeft de “nieuwe theologie” met zijn gedachten van ‘zondig en heb berouw, zondig weer en heb weer berouw’, enz. tot in het oneindige, niet ingezien dat God de macht heeft om van moment op moment en van dag tot dag de overwinning te bezorgen. Een opvatting zoals hiervoor geschetst leidt inderdaad tot een jojo-relatie met God. Maar zij die de liefde van God kennen, zien in dat het niet Zijn wil is dat wij zo’n relatie met Hem hebben. Dag aan dag kunnen wij, net als Henoch, wandelen met onze God in de verzekerdheid, dat Hij ons niet alleen onze zonden heeft vergeven, maar dat Hij ook bij machte is om ons te behoeden voor vallen. Daarom geldt voor ons ook de wondermooie belofte:

“Vergeldt niet kwaad voor kwaad, of schelden voor schelden, maar zegent daarentegen; wetende dat gij daartoe geroepen zijt, opdat gij zegeningen zoudt beërven.”

1 Petrus 3:9

8. De “nieuwe theologie” en de heiligdomsleer

Een open aanval op een vitale pijler

De heiligdomsleer en de uitleg van de profetie vormden de twee hoofdpunten waarop de “nieuwe theologie” werd verworpen op de Glacier View conferentie van leiders van onze kerk in 1980. De heiligdomsleer is de enige leerstelling die uniek is voor de kerk der Zevende-dags Adventisten. Ze wordt noch begrepen, noch geleerd door enig ander kerkgenootschap. Vurige voorstanders van de “nieuwe theologie” waren erop gebrand om de argumenten die de andere Protestantse kerken tegen deze leerstelling hebben gebruikt, tot de hunnen te maken. De heiligdomsleer, zo zeggen zij, is een poging om het gezicht van de Adventisten te redden na de grote teleurstelling van 1844. Al tientallen jaren lang hebben de Zevende-dags Adventisten dat soort aanvallen van hun tegenstanders moeten ondergaan. Dat die gedachte echter opkwam bij leden van onze kerk was een alarmerende wending van zaken. Voor 1970 zijn er wel mensen geweest binnen de kerk die soortgelijke dingen hebben beweerd, maar nooit tevoren is zulks op zo’n grote schaal gebeurd. Toch benadrukt zr. White de centrale plaats die de heiligdomsleer inneemt in de tegenwoordige waarheid:

“De bemiddeling van Christus in het hemelse heiligdom ten gunste van de mens is in het verlossingsplan van even groot belang als Zijn dood aan het kruis. Met Zijn dood nam het werk een aanvang en na Zijn opstanding is Hij ten hemel gevaren om het te voltooien. Door het geloof moeten wij ingaan in het binnenste van het voorhangsel “waarheen Jezus voor ons als Voorloper is binnengegaan.” (Hebreeën 6:20). Daar wordt het licht van het kruis van Golgotha weerkaatst. Daar krijgen wij een duidelijker inzicht in de verborgenheden van onze verlossing.”

De Grote Strijd blz.451

Laten wij de bezwaren van de “nieuwe theologie” tegen de heiligdomsboodschap eens bezien in het licht van de inspiratie:

1. Christus werk wordt in het heiligdom voltooid

De verzoening wordt voltooid door Christus’ hogepriesterlijke dienstwerk in het hemelse heiligdom. Dit is vele tientallen jaren door de Evangelische Protestanten bestreden. Zij houden vol dat men door dit te leren het offer van Jezus Christus omlaag waardeert. Zowel door de evangelischen als door de aanhangers van de “nieuwe theologie” wordt vastgehouden aan de stelling dat de verzoening is voltooid aan het kruis. In zwakheid hebben wij vaak toegegeven op dit punt, terwijl er toch sterke Bijbelse argumenten zijn om het standpunt van de Zevende-dags Adventisten te steunen. Gebruikmakende van een geïsoleerde uitspraak van zr. White – welke tegen over een groot aantal andere uitspraken staat en waarin wordt verklaard dat het verzoeningswerk van Jezus voltooid wordt in het hemelse heiligdom – hebben velen beweerd dat “Christus nu de verworvenheden van Zijn verzoeningswerk bedient in het hemels heiligdom”. Maar dit is een onvolledige weergave van de leerstelling der verzoening. Christus’ offer was inderdaad de centrale gebeurtenis in het verzoeningswerk, maar dat is Zijn hogepriesterlijk werk ook. Het verzoenende offer van Christus wordt gecompleteerd door de bediening van Zijn kostbaar bloed in het hemelse heiligdom.

Nergens in de Bijbel wordt “verzoening” beter beschreven dan in het zestiende hoofdstuk van het boek Leviticus. Hier wordt bij de offerdienst – die een ‘type’ of

‘beeld’ is van het offer van Christus op Golgotha – het woord “verzoening” dertien keer genoemd. Dit hoofdstuk zegt heel duidelijk dat de verzoening niet beperkt was tot de offerhandeling, maar dat daarbij iedere rituele handeling behoorde die plaatsvond op de Grote Verzoendag:

“Daarna zal Aäron den vaars des zondoffers, die voor hem zal zijn, offeren, en zal voor zich en voor zijn huis verzoening doen.” (vers 6).

“Maar de bok, op denwelke het lot zal gekomen zijn, om een weggaande bok te zijn, zal levend voor het aangezicht des Heeren gesteld worden, om door hem verzoening te doen; opdat men hem als een weggaande bok naar de woestijn uitlate.” (vers 10).

“Aäron dan zal den vaars des zondoffers, die voor hem zelven zal zijn, toebrengen, en voor zichzelf en voor zijn huis verzoening doen, en zal den vaars des zondoffers, die voor zichzelf zal zijn, slachten.” (vers 11).

“Zo zal hij voor het heilige, vanwege de onreinheden der kinderen Israëls, en vanwege hun overtredingen, naar al hun zonden, verzoening doen; en alzo zal hij doen aan de tent der samenkomst, welke met hen woont in het midden hunner onreinheden.” (vers 16).

“en geen mens zal in de tent der samenkomst zijn, als hij zal ingaan, om in het heilige verzoening te doen, voor zichzelf, en voor zijn huis, en voor de gehele gemeente van Israël.” (vers 17).

“En hij zal zijn vlees in de heilige plaats met water baden, en zijn klederen aandoen; dan zal hij uitgaan, en zijn brandoffer, en het brandoffer des volks bereiden, en voor zich en voor het volk verzoening doen.” (vers 24).

“Want op dien dag zal hij voor u verzoening doen, om u te reinigen; van al uw zonden zult gij voor het aangezicht des Heeren gereinigd worden.” (vers 30).

“En de priester, dien men gezalfd, en wiens hand men gevuld zal hebben, om voor zijn vader het priesterambt te bedienen, zal de verzoening doen, als hij de linnen klederen, de heilige klederen, zal aangetrokken hebben.” (vers 32).

“Zo zal hij het heilige heiligdom verzoenen, en de tent der samenkomst, en het altaar zal hij verzoenen; desgelijks voor de priesteren en voor al het volk der gemeente zal hij verzoening doen.” (vers 33).

“en dit zal u tot een eeuwige inzetting zijn, om voor de kinderen Israëls van al hun zonden, eenmaal des jaars, verzoening te doen. En men deed, gelijk als de Heere Mozes geboden had.” (vers 34).

Leviticus 16 laat dus zien dat bij de verzoening was inbegrepen het offeren van de vaarzen voor de hogepriester en zijn gezin. Voorts hoorde daarbij het offeren van de bok voor de Heere, het wegzenden van de zondebok, en de bediening van het bloed op en voor het verzoendeksel in het heilige der heiligen. Het begrip “verzoening” los willen zien van de Hogepriesterlijk dienst van Jezus is ontkenning van het getuigenis van de Schrift. Dit houdt geen enkele waardering in van het kruis en van het volmaakte offer van Christus. Integendeel, het maakt ons duidelijk welk een eenheid er bestaat in Christus’ dienstwerk, doordat Hij optreedt als ons slachtoffer en onze Hogepriester in het hemels Heiligdom. Iedere handeling van Christus toont de oneindige liefde van God voor dit zondige ras.

Het verzoeningswerk van Christus in het hemels Heiligdom is zo volkomen, dat zelfs de zonden, die in onwetendheid zijn begaan door de rechtvaardige mensen die nu dood zijn, worden uitgedelgd in het onderzoekend oordeel.

“Deze verzoening wordt gedaan voor de rechtvaardige doden, zowel als voor de rechtvaardige levenden. Hij sluit allen in, die in Christus gelovende zijn gestorven, maar die, doordien zij het licht op Gods geboden niet hebben ontvangen, onwetend gezondigd hebben door de voorschriften ervan te overtreden.”

Eerste Geschriften blz.304

Sommigen houden zich vast aan Christus' woorden onmiddellijk voor Zijn sterven *“Het is volbracht”* (Johannes 19:30) om daaruit te concluderen dat Zijn verzoeningswerk was volbracht. Zeker, de offerhandeling was voltooid; de verzoeningsdaad voor de mens was ook voltooid. Zeker, door Zijn dood had Hij alle mensen tot Zich getrokken. Zijn strijd met satan was gestreden. Het is echter een ongegronde bewering om te zeggen dat Zijn verzoeningsWERK voltooid was, want zo'n conclusie is in strijd met de woorden van de Schrift: Leviticus 16 laat in beelden zien dat Christus met Zijn woorden *“Het is volbracht”* niet bedoeld kan hebben op Zijn verzoeningswerk. De heiligdomsboodschap is daarom juist zo mooi omdat zij het kruis ziet als het centrale gebeuren van het hele verzoeningswerk, in plaats van de waarde daarvan te verminderen.

2. Christus begon Zijn dienstwerk in het Heilige der Heiligen in 1844

Men zal zich herinneren dat een herbestudering van de Schriften, onmiddellijk na de grote teleurstelling van 1844, heeft geleid tot een vollediger begrip van de boodschap in Daniël 8:14

“En hij zeide tot mij: Tot tweeduizend en driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom gerechtvaardigd worden.”

Waar de Millerieten hadden geloofd dat *“de reiniging van het heiligdom”* sloeg op het reinigen van de aarde door vuur bij het einde van de wereld, realiseerden de pioniers van de Zevende-dags Adventisten zich vroegtijdig dat het geen betrekking had op de vernietiging van deze aarde maar op de reiniging van het hemelse Heiligdom door Jezus, onze hemelse Hogepriester. Deze waarheid vinden wij levensgroot in het Oude- en Nieuwe Testament:

“En zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone. Naar al wat Ik u tot een voorbeeld van deze tabernakel en een voorbeeld van al zijn gereedschap wijzen zal, even also zult gijlieden dat maken.”

Exodus 25:8-9

“De hoofdsom nu der dingen waarvan wij spreken is, dat wij hebben een zodanige Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van den troon der Majesteit in de hemelen, een Bedienaar van het heiligdom, en van den waren tabernakel, welke de Heere heeft opgericht en geen mens. Want een iegelijk hogepriester wordt aangesteld om gaven en slachtoffers te offeren; waarom het noodzakelijk was, dat ook Deze iets had, dat Hij zou offeren. Want indien hij op aarde was, zo zou Hij zelfs geen priester zijn, dewijl er priesters zijn die naar de wet gaven offeren; welke het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen dienen, gelijk Mozes door Goddelijke aanspraak vermaand was, toen hij den tabernakel volmaken zou. Want zie, zegt Hij, dat gij alles maakt naar de afbeelding, die u op de berg getoond is.”

Hebreeën 8:1-5

Een zorgvuldige bestudering van de heiligdomsdienst in het Oude Testament (een schaduw van het dienstwerk van Christus in het verlossingsplan) laat zien dat er twee fasen zijn in de bediening van de hogepriester. De dagelijkse dienst was nodig voor de vergeving van zonden. De jaarlijkse dienst op Grote Verzoendag diende voor de uitdelging van de zonde. Het is duidelijk dat de uitdelging van de zonde in het “antitype” (het ware, hemelse gebeuren) plaatsvindt juist aan het einde der tijden, wanneer de heilige Geest op de mensen wordt uitgestort:

“Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren.”

Handelingen 3:19

Wanneer de zonden van de heiligen worden uitgewist uit de hemelse boeken, worden zij ook uitgewist uit hun herinnering:

“Zoals in het laatste oordeel de zonden van de boetvaardigen uit de hemelse boeken worden gewist, om nooit meer herinnerd te worden, zo werden ze in de schaduwdienst weggevoerd in de woestijn, en voor altijd verwijderd van de vergadering.”

Patriarchen en Profeten blz. 322

“De rechtvaardigen zullen niet ophouden ernstig en in zielenmart te roepen om verlossing. Zij kunnen zich geen zonden voor de geest halen die zij begaan zouden hebben, maar zij kunnen in hun hele leven niet veel goeds ontdekken. Hun zonden zijn voor die tijd in het oordeel gekomen en hun vergeving staat reeds geschreven. Hun zonden zijn weggedaan naar het land der vergetelheid en zij kunnen ze niet meer voor de geest halen.”

Spiritual Gifts Vol.3 p.135

3. De betekenis van de val van het pausdom in de middeleeuwen

Het einde van de wereld begon toen de heerschappij van het middeleeuwse Rooms katholicisme werd beëindigd. Vele aanhangers van de “nieuwe theologie” beweren dat het einde van de wereld begon in de tijd van de apostelen. Zij halen daarvoor de teksten aan als:

“(Anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af;) maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde teniet te doen door Zijns Zelfs offerande.”

Hebreeën 9:26

“God, voorheen vele malen en op velerlei wijzen tot de vaderen gesproken door den Zoon, Welken Hij gesteld heeft tot een Erfgenaam van alles, door Welken Hij ook de wereld gemaakt heeft.”

Hebreeën 1:1-2

“... Welke wel voorgekend is geweest voor de grondlegging der wereld, maar geopenbaard is in de laatste tijden om uwentwil.”

1 Petrus 1:20

“Kinderkens, het is de laatste ure; en gelijk gij gehoord hebt dat de antichrist komt, zo zijn ook nu vele antichristenen opgestaan; waaruit wij onderkennen dat het de laatste ure is.”

1 Johannes 2:18

Toch gaan zij voorbij aan andere teksten waarin het einde der tijden ergens in de toekomst wordt geplaatst:

“dat zij u gezegd hebben, dat er in den laatste tijd spotters zullen zijn, die naar hunne goddeloze begeerten wandelen zullen.”

Judas 18

“En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden.”

2 Timotheüs 3:1

“uw goud en zilver is verroest, en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen.”

Jakobus 5:3

“... gij die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd.”

1 Petrus 1:5

“... dit eerst wetende, dat in de laatste der dagen spotters komen zullen, die naar hunne eigene begeerlijkheden zullen wandelen.”

2 Petrus 3:3

Het is niet moeilijk om deze twee schijnbaar tegenstrijdige groepen teksten met elkaar in overeenstemming te brengen. Men zal zich herinneren dat de discipelen in hun dialoog met Christus vroegen:

“Zeg ons, wanneer zullen deze dingen (de verwoesting van de tempel te Jeruzalem) zijn? En welk zal het teken zijn van Uwe toekomst van de voleinding der wereld?”

Mattheüs 24:3

Met deze nadruk op twee verschillende gebeurtenissen lag het voor de hand dat de discipelen de tijd waarin zij leefden “de laatste dagen” noemden. Het ging voor hen ook op om naar de toekomst te kijken als zij het over “de voleinding der wereld” hadden. Door echter de term “de laatste dagen” alleen te betrekken op het apostolische tijdperk doet de “nieuwe theologie” voorkomen dat die tijd begon in 31 na Christus. Daaruit trekken zij de conclusie dat Christus Zijn dienstwerk in de tweede gedeelte van het Heiligdom (het Heilige der Heiligen) in die tijd is begonnen. Deze verkeerde conclusie wordt zwaar versterkt door het misverstaan van andere passages in de Schrift waarin staat dat Christus na Zijn hemelvaart is gezeten aan de rechterzijde van Zijn Vader:

“maar Deze, een slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods.”

Hebreeën 11:12

“Ziende op den overste leidsman en Voleinder des geloofs Jezus, welke voor de vreugde die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van den troon Gods.”

Hebreeën 12:2

“Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort wat gij nu ziet en hoort.”

Handelingen 2:33

“Welke alzo Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid, en aller dingen draagt door het Woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelven teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.”

Hebreeën 1:3

“de Heere dan nadat Hij tot hen gesproken had, is opgenomen in den hemel, en is gezeten aan de rechterhand Gods.”

Markus 16:19

Deze daad van Christus vervulde de profetie van David:

“De Heere heeft tot mijnen Heere gesproken: Zit aan Mijne rechterhand, totdat Ik Uwe vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten.”

Psalm 110:1

Met een ongelooflijke naïeve benadering van het Schriftwoord beweren velen die in de “nieuwe theologie” geloven, dat deze teksten bewijzen dat Christus vlak naast de Vader zit. Het is moeilijk voor te stellen dat twee personen 2000 jaar lang zij aan zij zitten! Op grond van deze gedachte is betoogd dat de plaats waar God zit de heiligste plek van het universum moet zijn. Op die manier wordt menselijke interpretatie geciteerd alsof ze het gewicht van de Bijbelse zekerheid heeft.

Het is belangrijk dat wij ons realiseren, dat het Hebreeuws een van de concreetste talen van de hele wereld is. Vaak wordt over abstracte zaken gesproken in concrete termen. Ofschoon de schrijvers van het Nieuwe Testament in het Grieks schreven, schreven zij wel met de geestes-instelling van de Hebreeër. En zelfs in onze taal wordt het gebruik van concrete termen voor abstracte zaken begrepen: wanneer iemand van iemand anders zegt “Hij is mijn rechterhand”, dan begrijpen wij toch wat wordt bedoelt? Die persoon staat hem het meest nabij en op hem verlaat hij zich het meest.

Wanneer in Moskou 1 mei wordt gevierd zijn de kijkers in de Sowjet Unie altijd benieuwd om te zien wie er het dichtst naast de partijsecretaris staat. Verandering in standplaats geeft aan dat er ook een verandering in autoriteit heeft plaatsgehad. In het leven van alledag heeft de term “rechterhand” dus een betekenis die verder strekt dan alleen maar de letterlijke, of “dichtbij zijn”; ze heeft ook betrekking op positie en macht.

De Bijbel zelf verheldert echter deze vorm van taalgebruik. De moeder van de zonen van Zebedeüs kwam tot de Heere om een gunst te vragen:

“En Hij zeide tot haar: Wat wilt gij? Zij zeide tot Hem: Zeg dat deze twee mijne zonen zitten mogen de een aan Uwe rechter- en de andere aan Uwe linkerhand in Uw Koninkrijk.”

Mattheüs 20:21

Zij bedoelde eenvoudigweg: ik wil dat één van mijn zonen de eerste na U wordt in uw Koninkrijk en de andere de tweede. De voortdurende verwijzing naar Christus Die zit aan de rechterhand van Zijn Vader hebben niets te maken met een lijfelijk ergens zitten; het gaat om gezag en relatie. Het is een vreugdevolle zaak te ontdekken dat niemand in het universum tussen Christus en Zijn Vader staat: onze hemelse Hogepriester en Middelaar is één met de Vader. De uitspraak van de profeet Daniël vervat in profetische taal, luidt dat aan het einde van de 2300 dagen, dat is in 1844, Christus Zijn Grote Verzoendag, Zijn dienstwerk voor de mensheid in de tweede afdeling van het hemelse Heiligdom, het Heilige der Heiligen, is begonnen.

Sommigen hebben betoogd dat de dienst in de eerste afdeling van het hemelse Heiligdom heeft plaatsgevonden tijdens de Oudtestamentische bedeling en dat de bedeling van het Nieuwe Testament de bedeling is van de dienst in de tweede afdeling

van het Heiligdom. Maar hoe kan dat? De Schrift zegt dat *“zonder bloedstorting geen vergeving geschiedt.”* (Hebreeën 9:22). Voor de offerdaad van Christus was er geen verzoenend bloed voor het dienstwerk. Bij Zijn hemelvaart begon Christus Zijn dienstwerk van vergeving, genade en rechtvaardigmaking. Het is echt moeilijk om het denken te volgen van hen, die een evangelie van alleen rechtvaardigmaking propageren en voorts beweren dat het offer van Christus alleen maar nodig was voor onze rechtvaardigmaking, want ondanks deze vooronderstellingen wordt door velen – onlogisch – beweerd, dat voor dat offer van Christus Zijn werk van rechtvaardigmaking reeds voltooid was! Dit is een uitleg die elke geloofwaardigheid mist.

Op de Grote Verzoendag verootmoedigen alle Israëlieten plechtig hun zielen voordat zij voor de Heere kwamen:

“En dit zal voor u tot een plechtige inzetting zijn: gij zult in de zevende maand, op den tienden der maand, uw zielen verootmoedigen, en geen werk doen, inboorling noch vreemdeling, die in het midden van u als vreemdeling verkeert.”

Leviticus 16:29

Er moet dus een speciaal werk worden gedaan, namelijk het wegdoen van de zonde uit de levens van de gelovigen, gedurende Christus' dienst in de tweede afdeling van het Hemelse Heiligdom:

“Terwijl het onderzoekend oordeel in de hemel plaatsvindt en de zonden van de gelovigen die berouw hebben getoond uit het Heiligdom worden verwijderd, moeten Gods kinderen op aarde zich reinigen en een eind maken aan de zonde.”

De Grote Strijd blz.397-398

Dit is een ernstige tijd voor Gods getrouwe kinderen.

4. Het onderzoekend oordeel

Het oordeel over de levenden vindt plaats voor de beëindiging van het onderzoek van de mensheid. De “harde kern” van de aanhangers van de “nieuwe theologie” hebben lange tijd verklaard dat het onderzoekend oordeel een fabeltje is. Zij beweren dat er geen Bijbelse grondslag is voor die gedachte. Zij beweren dat het oordeel over de levenden plaatsvindt bij de tweede komst van Jezus. Maar van al Gods oordelen is er geen vollediger beschreven in de Schrift dan het onderzoekend oordeel. Het oordeel in Eden wordt maar in één tekst verklaard:

“Zo dan, gelijk door één misdaad de schuld gekomen is over alle mensen tot verdoemenis; alsoo ook door één rechtvaardigheid komt de genade over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens.”

Romeinen 5:18

Het oordeel van het kruis wordt alleen beschreven door Johannes:

“Nu is het oordeel dezer wereld; nu zal de overste deze wereld buitengeworpen worden. En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken.”

Johannes 12:31-32

Het oordeel van de heiligen na hun hemelvaart wordt een paar keer in de Bijbel vermeldt:

“En ik zag tronen, en zij zaten op dezelve; en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen dergenen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus, en om het Woord Gods, en die het beest, en dezelfs beeld niet aangebeden hadden, en die het merkteken niet ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hun hand; en zij leefden en heersten als koningen met Christus, de duizend jaren.”

Openbaring 20:4

“Weet gij niet, dat de heiligen de wereld oordelen zullen? ... Weet gij niet, dat wij de engelen oordelen zullen? ...”

1 Korinthe 6:2-3

Gods oordelen van vernietiging worden ook een aantal malen vermeldt:

“En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstee verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.”

Judas 6

“Om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddelozen onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben.”

Judas 15

“Want de Heere kent de weg der rechtvaardigen; maar de weg der goddelozen zal vergaan.”

Psalm 1:6

“Want indien God de engelen, die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar, die in de hel geworpen hebbende, over gegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden; ... Zo weet de Heere de godzaligen uit de verwoesting te verlossen, en de onrechtvaardigen te bewaren tot den dag des oordeels, om gestraft te worden.”

2 Petrus 2:4,9

Veel uitgebreider wordt in de Schrift echter het oordeel van de eindtijd – bij de Zevende-dags Adventisten beter bekend als “onderzoekend oordeel”- behandeld. In de eerste plaats weten wij dat dit oordeel komt na het opkomen van de kleine hoorn (Daniël 7:8-10). Het wordt nauwkeuriger in de tijd geplaatst in het latere gedeelte van Daniël 7. Dit oordeel vindt plaats na het einde van de 1260 jaren van pauselijke overheersing in 1798 en voor de terugkeer van Jezus:

“En het zal woorden spreken tegen den Allerhoogsten, en het zal de heiligen der hoge plaatsen verstoren, en het zal menen de tijden en de wet te veranderen, en zij zullen in deszelfs hand overgegeven worden tot een tijd, en tijden, en een gedeelte des tijds. Daarna zal het gericht zitten, en men zal zijn heerschappij wegnemen, hem verdelgende en verdoende, tot het einde toe. Maar het rijk, en de heerschappij, en de grootheid der koninkrijken onder den ganse hemel, zal gegeven worden den volke der heiligen der hoge plaatsen, welks Rijk een eeuwig Rijk zijn zal; en alle heerschappijen zullen Hem eren en gehoorzamen.”

Daniël 7:25-27

In elke beschrijving die de Bijbel van dit oordeel geeft wordt getoond dat het plaatsvindt voor het einde van de wereld (Daniël 7:14 en 7:27). Daarom kunnen we er zeker van zijn dat dit oordeel plaatsvindt net voor het einde der tijden en vlak voor de oprichting van het Koninkrijk van God. Dit komt overeen met de boodschap van de eerste engel:

“En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels en hij had het eeuwig Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk; zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeel is gekomen; en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.”

Openbaring 14:6-7

“En ik zag, en ziet, een witte wolk, en op de wolk was Eén gezeten, des mensen Zoon gelijk, hebbende op Zijn hoofd een gouden kroon; en in Zijn hand een scherpe sikkel.”

Openbaring 14:14

5. Allen komen in het oordeel

Het oordeel van Daniël 7 is tegen de kleine hoorn en voor de heiligen. Sommigen hebben beweerd dat het oordeel van Daniël 7 geen oordeel over de heiligen is. Zij betogen dat het een oordeel is over de kleine hoorn. De navolgende teksten worden aangevoerd om dit te ondersteunen:

“Toen zag ik toe vanwege de stem der grote woorden welke die horen sprak; ik zag toe, totdat het dier gedood en zijn lichaam verdelgd werd, en overgegeven om door het vuur verbrand te worden.”

Daniël 7:11

“Daarna zal het gericht zitten, en men zal zijnen heerschappij wegnemen, hem verdelgende en vernietigende tot het einde toe.”

Daniël 7:26

Zevende-dags Adventisten hebben nooit beweerd dat het onderzoekend oordeel alleen wordt gehouden voor de heiligen. Wij hebben gesteld, dat een ieder, die zegt tot Gods volk te behoren, in die tijd geoordeeld zal worden. Dit werd door het type (de Grote Verzoendag in Leviticus) getuigd. Natuurlijk heeft de kleine hoorn, die de grote afvallige macht van het pausdom door alle eeuwen heen voorstelt, grote woorden gesproken als zou hij de authentieke vertegenwoordiger zijn van God op deze aarde. Daarom zullen zij, die zich met het pausdom verbonden hebben ook in het oordeel komen. In dit oordeel zal God Zijn einduitspraak geven tegen de afvallige kleine hoorn en diens volgelingen en ten gunste van Zijn volk. Daniël vermeldt inderdaad specifiek dit feit; hij geeft een heldere uitspraak dat het oordeel is ten gunste van Gods volk:

“En te dier tijd zal Michaël opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen van uw volk staat; als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als het niet geweest is sinds dat er een volk geweest is, tot op dien tijd toe; en te dier tijd zal uw volk verlost worden, al die bevonden wordt geschreven te zijn in het boek.”

Daniël 12:1

Eerder in zijn profetisch werk heeft Daniël verklaard dat in het oordeel zowel de heiligen als de macht die wordt voorgesteld door de kleine hoorn, betrokken zijn:

“totdat de Oude van dagen kwam, en het gericht gegeven werd aan de heiligen der hoge plaatsen, en dat de bestemde tijd kwam dat de heiligen het Rijk bezaten.”

Daniël 7:22

God heeft een Goddelijke bedoeling met het onderzoekend oordeel. Anderen beweren dat God geen onderzoekend oordeel nodig heeft. Hij heeft van eeuwigheid af al geweten wie er gered zouden worden en wie niet. Dat is waar, maar de geschapen wezens in het universum zijn niet alwetend, en God heeft, in Zijn vastomlijnde doelstelling om het universum voor eeuwig veilig te stellen, de engelen en de andere ongevallen wezens de gelegenheid gegeven om de boeken in te zien. In dit onderzoekend oordeel kunnen de ongevallen wezens Gods volmaakte gerechtigheid controleren en er ook zeker van zijn dat geen enkele zondaar het heelal weer zal verontreinigen. Zij kunnen ook zien dat niemand, die het redden waard is, wordt uitgesloten van het Koninkrijk van God.

“Een vurige rivier vloeide en ging voor Hem uit, duizend maal duizenden dienden Hem, en tienduizend maal tienduizenden stonden voor Hem; het gericht zette zich en de boeken werden geopend.”

Daniël 7:10

“En ik zag, en ik hoorde een stem van vele Engelen rondom den troon en de dieren en de ouderlingen, en hun getal was tienduizend maal tienduizenden en duizendmaal duizenden.”

Openbaring 5:11

Het onderzoekend oordeel is één van de mooiste leerstellingen van het Zevende-dags Adventisme. Er zijn mensen die daar bang voor zijn, en zeker, het is een vreesaanjagende tijd voor de verdorvenen. Maar voor degenen die de niet te vergelijken oproep van Jezus heeft beantwoord, is het de tijd dat zijn Heer, zijn Verlosser, voor hem in het oordeel staat. Niemand hoeft alleen te staan. De grote heiligdomsboodschap biedt wonderbare hoop voor een ieder die gelooft. Wanneer het heiligdom is gereinigd heeft Christus de volledige verzoening voor Zijn volk voltooid.

9. De “nieuwe theologie” en de Geest der Profetie

Zonder een greintje respect ...

Heel lang hebben zij, die de “nieuwe theologie” in ons midden verkondigden, ernstig gepoogd hun lezers ervan te overtuigen dat zij boodschappen brachten die in overeenstemming waren met de geschriften van de Geest der Profetie. Door een voorzichtige en selectieve keuze van citaten daaruit en verdraaiing van de woorden van zr. White gelukte het hun sommigen ervan te overtuigen dat zij bezig waren Gods waarheid te herontdekken. Maar bij nauwkeurig onderzoek bleek dat geen enkel fundamenteel principe, dat door de “nieuwe theologie” wordt gepropageerd zich verenigd met wat zr. White heeft geschreven.

Omdat de geschriften van zr. White een volmaakte weergave is van de grote boodschappen die de Schrift brengt, is het voor de begrijpende leden van onze kerk niet verwonderlijk dat de voorstanders van de “nieuwe theologie” uiteindelijk gedwongen waren om haar profetische gaven te ontkennen. Dat is op een heel subtiële wijze begonnen. Eerst verklaarden zij dat de invloed van de geschriften van zr. White een grote zegen voor hen was geweest. Zij beweerden dat zr. White haar doel volmaakt had gediend. Op de vraag wat het doel van haar boodschappen dan wel was luidde het antwoord dat “zij waren bedoeld om raad en leiding te geven aan de kerk”. Herhaaldelijk werd verklaard dat zij geen theologe was, dat zij het mis kon hebben in zaken betreffende geschiedenis en wetenschap en dat haar boodschappen niet het karakter hadden van leerstellingen of Bijbeluitleg. Er werd veeleer de nadruk op gelegd dat de geschriften van de Geest der Profetie wonderbaarlijke raadgevingen waren, en zo werden zij, met een slappe lofprijzing, effectief buiten spel gezet. Maar zelfs met een dergelijke bedrieglijke benadering konden deze mannen maar een beperkte tijd hun, in werkelijkheid verwerpen van zr. White’s profetische gaven, verborgen houden.

Velen die de leringen van de “nieuwe theologie” ondersteunen ontkennen nu geheel de rol die zr. White in onze kerk heeft gespeeld en maken zo hun vroegere misleiding openbaar. Sommigen zijn zelfs zover gegaan dat zij haar geschriften hebben verbrand of weggegooid. Anderen hebben ze weggegeven. Een predikant heeft al zijn boeken van de Geest der Profetie verkocht, verklarende dat hij nu bezig was zijn bibliotheek op een hoger peil te brengen. Sommigen hebben zelfs verklaard dat zij een gevoel van grote vrijheid hebben en dat zij zich bevrijd voelen van schuldgevoel, nu zij ermee gestopt zijn haar raadgevingen te lezen. Dit gevoel van welbevinden doet denken aan de aanvankelijke reactie van Adam en Eva toen zij van de verboden vrucht hadden gegeten. Maar helaas heeft de “nieuwe theologie” uiteindelijk verdriet en vervreemding gebracht.

Openlijke verwerping van de Geest der Profetie begon heel vaak met de bewering dat de gelovige niet langer meer gebonden was aan de wettische principes die het dragen van juwelen en het gebruik van kleurige cosmetica verbieden. Vervolgens gingen zij, die er zo over dachten, beweren dat zij er geen kwaad in zagen een beetje alcohol te gebruiken. Zo werden zij stap voor stap weggetrokken van de mooie principes van gerechtigheid waarmee Christus ons bevrijdt van de valstrikken van satan. Veel van deze lieden zagen later hun huwelijk stuklopen en kwamen te staan voor de vreselijke trauma’s van echtscheiding met alle gevolgen van dien. Daar boven op kwam dan nog het negatieve psychologische effect op de kostbare kinderen die God aan hen had toevertrouwd. Deze verwerping van Goddelijke raad heeft geleid tot een vreselijke

slavernij. Zulke mensen zijn er niet in geslaagd om de liefdevolle raadgevingen te zien die God heeft gegeven in de Bijbel en in de geschriften van zr. White.

Deze mensen hebben ook ontkend dat de kerk der ZDA Gods kerk van het overblijfsel is. Daarmee hebben zij het meest overtuigende Bijbelse bewijs verworpen waarin getuigd wordt dat Gods laatste volk zal worden gezegend met de Geest der Profetie.

“En de draak vergrimde op de vrouw, en ging hebben om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren en het getuigenis van Jezus Christus hebben.”

Openbaring 12:17

“En ik viel neder voor zijne voeten om hem te aanbidden, en hij zeide tot mij: Zie dat gij dat niet doet; ik ben uw mededienstknecht, en van uwe broederen die het getuigenis van Jezus hebben; aanbid God. Want het getuigenis van Jezus is de Geest der Profetie.”

Openbaring 19:10

Door het verwerpen van de Geest der Profetie hebben de aanhangers van de “nieuwe theologie” uiteindelijk de Bijbel verworpen. Wij hebben meningen over de Bijbel gehoord van dezelfde strekking als die betreffende de Geest der Profetie: ook de Schrift is “volmaakt voor zijn doel”. Dat doel, wordt gezegd, is het openbaren van verlossing, maar op het gebied van geschiedenis en wetenschap dwaalt de Bijbel. Inderdaad gaan velen heel ver in hun ontkenning dat de tijd, verstreken sinds de scheppingsweek, ca. 6000 jaren moet zijn. Vaak zetten zij vraagtekens bij de Bijbelse feiten betreffende Noach en de zondvloed. Van lieverlee is de betekenis van veel van de grote gebeurtenissen die worden beschreven in het Woord van God, gewijzigd. Zelfs, ofschoon deze mensen de Bijbel als geïnspireerd beschouwen daar waar het gaat over het brengen van de principes van de verlossing, wordt uiteindelijk ook dit feit aan de kant gezet. Bijvoorbeeld: zij kennen de volmaakte staat waarin Gods overblijfsel zal komen te verkeren:

“De overgeblevenen van Israël zullen geen onrecht noch leugen spreken, en in hunnen mond zal geen bedrieglijke tong gevonden worden; maar zij zullen weiden en nederliggen, en niemand zal ze verschrikken.”

Sefanja 3:13

Wij herinneren ons een jongeman die, toen hij student op één van onze colleges was, leerde dat de Bijbel alleen volmaakt is daar waar hij de principes van de verlossing openbaart. Hij had besloten om nog een extra jaar aan het Adventistisch college te studeren voordat hij naar een wereldse universiteit zou gaan om daar medicijnen te studeren. Zijn motivatie was, dat hij geschoold wilde worden in het Woord van God omdat hij dat nodig had om een ware Christelijke arts te kunnen worden. Maar in dat jaar raakte hij zijn geloof kwijt. Hij beweerde terecht dat, als de Bijbel op het gebied van geschiedenis en wetenschap niet betrouwbaar was, er ernstig aan getwijfeld kon worden of zijn openbaring van de principes van verlossing dan wel juist was. Hij redeneerde logisch dat, als de Bijbel onbetrouwbaar was in datgene wat hijzelf kon onderzoeken, hij waarschijnlijk net zo onbetrouwbaar zou zijn in uitspraken die hijzelf niet aan onderzoek kon onderwerpen. Deze jongeman had een logische conclusie getrokken. Het is tragisch dat zijn extra jaar aan dat college – in plaats van zijn geloof in God en Zijn Woord te versterken – hem daarvan weggeleid heeft. Wij hoeven niet te vertellen wat een ellende deze gang van zaken heeft veroorzaakt in de

harten van zijn gelovige ouders. Hij heeft de Heer verlaten en, voorzover wij weten, is hij nooit meer tot Hem teruggekeerd.

Er zijn vragen gerezen betreffende graden en niveaus van inspiratie. Deze vragen zijn niet nieuw. Meerdere malen is beweerd dat zr. White een lager niveau van inspiratie bezat dan de Bijbelse schrijvers. Een dergelijke visie was erop gericht om het gezag van haar raadgevingen te verminderen. Dit was inderdaad de vooropgezette bedoeling. Dit standpunt werd dan ondersteund met uitspraken van zr. White zelf. In de passages verklaart zij, dat haar geschriften een kleiner licht zijn leidend naar het grote Licht dat de Bijbel geeft. Zij heeft de lezer ook aangeraden om haar geschriften niet boven de Bijbel te stellen, en betitelde zichzelf liever als “boodschapster” dan als “profetes”. Heel juist is gesteld dat haar geschriften geen deel uitmaken van de Schrift. Uit deze feiten wordt dan de conclusie getrokken dat zij minder gezag hebben. Deze lieden hebben omzichtig de uitspraken van zr. White omzeild, dat haar rol meer omvatte dan die van een profetes. Deze uitspraken zijn dermate verkeerd opgevat dat velen daardoor zijn gekomen tot verwerping van de boodschappen van de Geest der Profetie.

Een verdere poging om het Goddelijk gezag van zr. White's raadgevingen te ondermijnen is de suggestie dat zij volkomen geïnspireerd was als zij haar boodschappen in dromen en visioenen ontving, maar dat zij op andere momenten voornamelijk haar eigen ideeën onder woorden bracht. Indien dit criterium wordt toegepast op zr. White, dan moet het ook worden toegepast op de Bijbel. Accepteren van dit criterium zou tot het verwerpen van het grootste deel van de Bijbel leiden. Het aanvaarden van dit concept is voor velen het inslaan van een doodlopende weg geweest.

Maar het overblijfsel moet als één van haar karakteristieke kenmerken de Geest der profetie hebben:

“... het getuigenis van Jezus Christus hebben.”

Openbaring 12:17

“... het getuigenis van Jezus is de Geest der Profetie.”

Openbaring 19:10

De Heere heeft profetische gaven beloofd voor de laatste dagen:

“En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uwe zonen en dochteren zullen profeteren; uwe ouden zullen dromen dromen, uwe jongelingen zullen gezichten zien.”

Joël 2:28

Tenslotte zijn er lieden die beweren dat veel raadgevingen van zr. White straffeloos in de wind geslagen kunnen worden omdat zij een niet-canonieke profeet was. * Een dergelijk standpunt houdt geen rekening met het feit, dat Jezus Christus verklaard heeft dat er geen grotere profeet geweest is dan Johannes de Doper, een eveneens niet-canonieke profeet!

* een niet-canonieke profeet is een profeet die geen bijdrage heeft geleverd aan de tot standkoming van de Bijbelboeken.

Wij geloven niet dat God Zijn boodschappen voor de eindtijd heeft toevertrouwd aan een minderwaardige profeet. Wij verwachten dat in het Koninkrijk zr. White gezien wordt als een groot profeet. Wij geloven niet dat er gradaties van inspiratie bestaan. Of zij was een ware profetes, of zij was een valse – door satan – geïnspireerde profetes. De profetische gaven van zr. White accepteren is niet alleen essentieel voor de voorbereiding van Gods volk op de eeuwigheid, maar ook voor het accepteren van de Bijbel als geïnspireerd Boek.

10. Confrontatie met de “nieuwe theologie”

Niet langer een denkbeeldig voorval

Hoe moet men de “nieuwe theologie” laten zien zoals zij werkelijk is? Dat is niet gemakkelijk, want zij is een meesterwerk van satan. Ze is prachtig verhuld in een schijn van liefdevolle zorg. Het is niet verwonderlijk dat zelfs trouw en gelovig leiderschap

“machteloos is geweest om de snelle stroom der ongerechtigheid te stoppen”.

Testimonies, vol. 5, p.210

Helaas hebben sommigen met verantwoordelijke posities als leiders van onze kerk de dodelijke infiltratie van de “nieuwe theologie” in de harten en levens van Gods volk gesteund en aangemoedigd. Zulke leiders hebben dikwijls loyale predikanten, andere kerkleiders en leken in de verdediging gedrongen door hen te beschuldigen van kritiek, bitterheid en onchristelijkheid. Op die manier hebben getrouwe dienaren zich vaak gedrongen gevoeld om de stem van hun ongerustheid in te tomen tot een soort gefluister om hun loyaliteit tegenover hun collega’s en de kerk te tonen. Zelfs voor de leken is het niet gemakkelijk geweest om alarm te slaan. Sommigen hebben dat gedaan ten koste van hun positie en invloed als leiders van plaatselijk gemeenten, sommigen hebben dat zelfs gedaan, onder ogenziende dat zij uit de kerk zouden worden gezet.

In landen als Australië en Nieuw Zeeland zijn zulke getrouwen aan Gods waarheid in diskrediet gebracht door de term “CB” (Concerned Brethren, d.w.z. Bezorgde Broeders). Iemand kan nauwelijks vlugger in diskrediet worden gebracht dan door hem dit label op te plakken. Het is niet ongevoel dat er beweerd wordt dat de bezorgde broeders veel meer schade aan onze kerk hebben toegebracht dan de aanhangers van de “nieuwe theologie”. Het is dan ook niet moeilijk in te denken, dat er een meer dan gewone moed voor nodig is om openlijk tegen de “nieuwe theologie” in te gaan, wanneer elke vorm van protest zo snel leidt tot het kleuren van iemands reputatie. Toch luidt het gebod des Heeren:

- *“Stem er niet langer mee in om zonder protest te luisteren naar verdraaiing van de waarheid.”*
- Selected Messages, boek 1, p.196

Het is onvermijdelijk dat het protesteren tegen de “nieuwe theologie”, hoe liefdevol en voorzichtig dat ook wordt gedaan, wordt gezien als het brengen van scheiding binnen de gemeente. Deze houding leidt ertoe, dat de getrouwen worden beschouwd als de scheuring veroorzakende elementen binnen onze kerk. Vaak wordt tegen hen gezegd dat het niet hun geloof is dat aanstoot geeft, maar de manier waarop zij dat onder woorden brengen. Getrouwen moeten zich door zulke valse beschuldigingen niet laten intimideren; er is geen “goede manier”. God waarschuwt:

“Als God een zonde verafschuwt boven alle andere waaraan Zijn mensen zich schuldig maken, dan is dat wel het nietsdoen in gevallen waarin wel wat gedaan moet worden. Onverschilligheid en neutraliteit in een godsdienstige crisis worden door God beschouwd als een zware misdaad en Hij acht ze gelijk aan het ergste soort vijandschap tegen Hem.”

Testimonies, vol. 3, p.281

Maar God de eer geven die Hem toekomt zal onvermijdelijk leiden tot weerstand. De menselijke natuur is niet veranderd sinds de dagen van Christus.

“Hij, de Vrededorst, was nochtans de oorzaak van verdeeldheid. Hij, Die gekomen was om de blijde boodschap te verkondigen en hoop en blijdschap te doen ontstaan in de harten der mensenkinderen, opende een strijd die tot diep in het menselijke hart doordringt en felle hartstochten doet ontvlammen.”

Van Jeruzalem tot Rome blz. 60

De volgelingen van Christus zullen de ergste tegenstand ontmoeten van de niet getrouwe leden van onze kerk. Jezus geeft ons echter de verzekering:

“En in dien dag zult gij Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, alles wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven.”

Johannes 16:23

Het in opstand komen van de ontrouwe kerkleden tengevolge van het helder en duidelijk prediken van de waarheid zal bedreigend zijn, maar God heeft beloofd:

“Maar er zijn mensen die de waarheid zullen ontvangen, en zij zullen de plaatsen innemen die openvallen doordat sommigen geërgerd raken en de waarheid vaarwel zeggen ... Mensen met werkelijk christelijke principes zullen hun plaatsen innemen en zullen gelovige, betrouwbare huismeesters worden om het Woord van God in zijn ware strekking en eenvoud te verkondigen. De Heer zal zodanig te werk gaan dat de afkerigen zullen worden gescheiden van de ware en getrouwe gelovigen. ... De gelederen zullen niet verminderen. Zij die sterk en waarachtig zijn zullen de open gevallen plaatsen opvullen van hen, die vijandig en afvallig zijn geworden.”

Maranatha blz. 200

In het zicht van de afval is het zondig en laf om zich stil te houden. Het bloed van onwetende zielen, slachtoffers van de “zondig en leef” theologie, zal zijn op hen die in gebreke zijn gebleven om een waarschuwend stem te laten horen.

“Hier zien wij dat de gemeente – Gods heiligdom – de eerste was die de uitwerking van Gods toorn zou voelen. De oudsten, zij aan wie God veel licht had gegeven en die de wachters waren over de geestelijke belangen van de mensen, hadden het vertrouwen beschaamd dat in hen gesteld was. Zij hadden zich op het standpunt gesteld dat wij geen wonderen en duidelijke manifestaties van Gods kracht hoefden te verwachten, zoals in vroegere tijden; de tijden zijn veranderd. Deze woorden versterkten hun ongeloof en zij zeggen: De Heer zal nog goed, noch kwaad doen. Hij is te genadig om Zijn volk op hun overtredingen te wijzen en het huis van Jacob op hun zonden. Deze stomme honden, die niet willen blaffen, zijn zij die de rechtvaardige wraak van een beledigde God zullen ervaren.”

Getuigenissen voor de Gemeente deel 5, blz. 173

11. Omgaan met de “nieuwe theologie”

Wat maakt het zo moeilijk voor leiders om om te gaan met de “nieuwe theologie”? Onze ervaring wijst uit dat verschillende factoren daarbij een rol spelen:

1. Sommige leiders hebben zelf geen duidelijk beeld van de waarheden waarop de kerk van het overblijfsel gebaseerd is. Misschien hebben zij vagelijk het gevoel dat er iets niet helemaal goed zit, maar hoe groot het verlies voor de eeuwigheid is staat hen niet levendig voor de geest. Daardoor komt het dat, wanneer geluiden van ongerustheid tot de conferentie doordringen, vaak aan predikanten die de “nieuwe theologie” onderwijzen eenvoudigweg wordt gezegd dat zij voorzichtig moeten zijn, dikwijls met de verzekering dat de leiding van de kerk volledig achter hen staat.
2. De meeste kerkbestuurders worden geheel in beslag genomen door alle commissies waarin zij zitting moeten hebben. Daardoor is hun eigen zoeken naar de waarheid van een krampachtige aard.
3. In de officiële verklaring van wat Zevende-dags Adventisten geloven zijn leerstellingen, waarover men verschillende opvattingen kan hebben zoals een overwinnend christelijk leven, de natuur van Christus en de verzoening, in zulke algemene termen neergeschreven, dat iedereen behalve dan misschien de meest fanatieke “nieuwe theologie” leraar in goed vertrouwen daarmee kan instemmen. Daardoor is het moeilijk om actie tegen te ondernemen.
4. Veel predikanten die de “nieuwe theologie” aanhangen preken over neutrale onderwerpen. Zij vermijden de waarheden voor deze tijd maar onderwijzen ook niet direct dwaalleer. Zoals de dienaar des Heeren heeft gezegd opent deze manier van doen de deur voor satan:

“Er zijn veel kostbare waarheden in Gods Woord vervat, maar het is de “tegenwoordige waarheid”, welke de kudde thans nodig heeft. Ik heb het gevaar aanschouwd, dat de boodschappers afwijken van de belangrijke punten van de tegenwoordige waarheid, en handelen over onderwerpen, die niet berekend zijn om de kudde tot eenheid te brengen, en de zielen te heiligen. Satan zal zich hier van ieder mogelijk voordeel bedienen om de zaak te benadelen. Maar onderwerpen als het heiligdom in verband met de 2300 dagen, de geboden van God en het geloof van Jezus, zijn volkomen berekend om de vroegere advent beweging te verklaren en te tonen, welke positie wij thans innemen, en om het geloof van de twijfelmoedigen te bevestigen, en zekerheid te geven aan de heerlijke toekomst. Ik heb herhaaldelijk gezien, dat dit de voornaamste onderwerpen zijn, die de boodschappers moeten behandelen.”

Eerste Geschriften blz. 66

5. De subtiele “zondig en leef” theologie heeft zo’n aantrekkingskracht op de mensen dat het niet ongewoon is dat een predikant die zulke dwaalleer verkondigt de meerderheid van zijn gemeente achter zich krijgt. Hij kan gemakkelijk zijn kerk vullen met een begerig gehoor. Andersdenkenden liggen eruit omdat zij worden beschouwd als wettisch.
6. Zij die de “nieuwe theologie” onderwijzen en prediken hebben zelden een diepgewortelde overtuiging en daarom vermijden zij het innemen van leerstellende standpunten die gemakkelijk tot conflicten kunnen leiden. Vaak

lijken zij heel vriendelijk en verdraagzaam tegenover degenen die hun dwalingen bestrijden; de getrouwen komen uit de bus als de moeilijkdoeners van Israël. Net zoals de getrouwe Elia weleer moeten zij verklaren:

“Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmee dat gijlieden de geboden des Heeren verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt.”

1Koningen 18:18

7. De boodschap die de “nieuwe theologie” predikanten brengen wordt vaak gezien als christocentrisch en liefdevol. Toch worden met name het leven, de leringen en het dienstwerk van Christus door hen genegeerd.

Door al deze factoren komt het zelden voor dat predikers en leraren die hun kudde in dit valse spoor leiden disciplinair worden aangepakt, voordat de vruchten van hun prediking volledig tot rijping zijn gekomen. Op dat ogenblik is er reeds grote, wellicht onherstelbare, schade aangericht. Het doet denken aan de onoplettende huiseigenaar die niet weet dat er termieten in zijn huis zijn totdat het huis plotseling instort.

Op geen enkele manier kan iemand de “zondig en leef” theologie prediken zonder tot diepe zonde te vervallen. Door dit feit bewijzen velen die de “nieuwe theologie” aanhangen, de leegheid van hun “liefde-theologie” door ontrouw tegenover hun vrouwen, echtscheidingen en zelfs dronkenschap. De slachting op dit gebied is verschrikkelijk. Wanneer dan deze grove zonden aan het licht komen wordt er actie ondernomen. En zelfs dan – hebben wij ervaren – blijken vele kerkleden zo gehypnotiseerd te zijn dat de conferentie wordt beschuldigd van gebrek aan liefde en vergevingsgezindheid. Te dikwijf echter hebben leiders, die zulke acties ondernemen, geen oog voor de dieperliggende theologische leringen, die als een onweerstaanbare kracht hebben geleid tot het begaan van grove zonde.

2. Het herkennen van de “nieuwe theologie”

De lezer zou nu kunnen vragen: “Wat zijn de kenmerken waaraan ik een leraar of predikant kan herkennen die neigingen heeft in de richting van de “nieuwe theologie”? De navolgende aanwijzingen houden niet in dat de desbetreffende leraar of predikant zich ook bewust is van zijn sympathie voor de “nieuwe theologie”. Menigeen zal dat zelfs ten stelligste ontkennen.

1. Wanneer u na het aanhoren van drie of meer van zijn preken niet weet wat die predikant gelooft of hoe zijn standpunt is, lijkt het erop dat hij geen echte overtuiging heeft omtrent de waarheid.
2. Wanneer het onderwerp van zijn preken stevast “liefde” is, buiten de context van Gods wet, voelt hij zich zeker sterk aangetrokken tot de “nieuwe theologie”.
3. Wanneer die predikant de nadruk legt op rechtvaardigmaking, het kruis van Golgotha en de genade van God, maar voorbijgaat aan de heiligmaking, de hogepriesterlijke bediening van Christus en de rechtvaardigheid van God, of als hij deze dingen bagatelliseert, pas dan op!
4. Wanneer die predikant u niet lastigvalt met oproepen tot heropleving, berouw en hervorming, verkeert uw gemeente in moeilijkheden.
5. Wanneer u geen boodschappen hoort aangaande de grote pijlers van het Adventgeloof terwijl waarheid en leerstellingen worden genegeerd, is uw predikant niet getrouw aan zijn opdracht.

6. Als u dezelfde reeks preken kunt horen in b.v. een Baptistenkerk bestaat er weinig twijfel meer aan de ontrouw van die predikant tegenover het Adventgeloof.
7. Wanneer die predikant zeer geïnteresseerd is in oecumenische aangelegenheden, in het uitwisselen van predikbeurten met anderen die niet van ons geloof zijn, in broederschap van pastores in eigen plaats, maar weinig doet ter bevordering en bezieling van het naar buiten treden, getuigen en evangeliseren door uw eigen gemeente, is er een ernstig probleem.
8. Wanneer die predikant de Geest der Profetie negeert, kleineert of rationaliseert, kunt u er zeker van zijn dat hij geen recht heeft om een bedienaar van Gods kerk te heten.

Als wij de duidelijke waarheden van de Schrift niet kunnen of willen prediken, zijn wij niet geschikt om leraren of herders te zijn van Gods kerk in de eindtijd. Wij zijn dan zelfs niet waard om leden te zijn van Gods gemeente.

3. Met het oog op onszelf

Vandaag de dag moeten wij de realiteit onder ogen zien van het feit dat, wereldwijd gezien, de helft van onze kerk, en in Noord America 60%, op Sabbat niet in de kerk zit. Wij moeten de realiteit onder ogen zien dat meer dan 70% van onze jeugd in Noord America de kerk verlaat. Wij weten niet welk percentage van de overigen werkelijk bekeerd is. Tienden en gaven houden geen gelijke tred met het ledental. Veel te vaak moet dat worden geweten aan verlaagde standaards, meer werelds vermaak, minder kerkelijke discipline en filosofisch geloof. Men moet een paar dingen opofferen om lid van onze kerk te kunnen zijn!

Het enige antwoord op de voor eeuwig vernietigende “nieuwe theologie” is het overeind houden van het beeld van de Christus van de Bijbel – de Christus van liefde, de Christus van waarheid, de Christus van reinheid, de Christus Wiens karakter in de wet in woorden is neergeschreven, de almachtige Christus. Satan en zijn medewerkers moeten worden ontmaskerd zoals zij werkelijk zijn: wolven in schapevacht. Wij moeten satans meesterwerk der misleiding aan de kaak stellen en de “liefde” daarin zien als onverschilligheid, de “zorg” als toegeeflijkheid, de “vergeving” als het door de vingers zien van de zonde, de “vriendelijkheid” als zelfverheffing en het voorbijzien aan het oordeel als zwakheid. Ware liefde maakt zich wel degelijk bezorgd om de zielen waarvoor Christus stierf!

Nu is de tijd aangebroken om luid te roepen en niet de kool en de geit te sparen; om de zonde bij zijn juiste naam te noemen; om vast te houden aan de principes waar we voor staan; om staande te blijven al vallen de hemelen omlaag; om niet te wijken voor vleierij, omkoperij of bedreigingen; om de banier van Immanuël omhoog te steken; om het geloof vast te houden; om liever te sterven dan willens en wetens een zonde te begaan; om wachters te zijn op de muren van Zion. Het is nu de tijd om Gods volk op te roepen tot waarheid en gerechtigheid door het bloed van het Lam. Het is nu de tijd om de weg te bereiden voor de Heer en om Zijn pad recht te maken. Zeker is het nu de tijd om de wederkomst van Jezus te verhaasten en om bekend te maken de liefde, genade, lankmoedigheid, reinheid, rechtvaardigheid en de spoedige komst van onze gezegende Heer en Verlosser.

Sommige predikanten zijn bang dat velen hun kerklidmaatschap zullen opzeggen als zij de duidelijke boodschappen van het Zevende-dags Adventisme prediken. Daartegenover staat echter het feit, dat er een groot verlies optreedt aan effectief en in

de praktijk gebracht lidmaatschap van onze kerk ten gevolge van een prediking die niets doet om de visie van onze leden te verdiepen of om hun energie op te wekken voor die machtige uitdaging: het bereiden van de weg des Heeren. Alleen een boodschap die niets aan duidelijkheid te wensen overlaat, zal mannen en vrouwen trekken tot het Koninkrijk des hemels en tot de Kerk der Zevende-dags Adventisten. Het geeft ons moed dat een groeiend aantal kerkelijke werkers en leken klaar staan om zich te verheffen en zich te ontworstelen aan schroom en onverschilligheid. Terwijl de afvalligheid zal toenemen tot het einde der genadetijd zullen desalniettemin de plaatsen van de niet-getrouwen worden ingenomen door nieuw bekeerden tot de waarheid van Christus. Ook al zal onze loyaliteit zwaar op de proef worden gesteld, wij hebben de wondervolle belofte:

“En gij zult gehaat worden door allen om Mijns Naams wil; maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.”

Markus 13:13